

ΕΡΩ

829

ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ

ΕΡΩΤΕΣ,

ὑπὸ

ΙΩΑΝΝΟΥ Ι. ΣΚΥΛΙΤΣΗ,

κατὰ μίμησιν τοῦ Μουσαίου.

« Η ἱστορία αὕτη εἶναι ἀρχαία· ἀλλ' ὁ Ἔρως εἶναι τοιοῦτος, καὶ τὴν σήμερον δύναται νὰ ἐνισχύσῃ νεανικὰς καρδίας μ' ἐπανάληψιν ν' ἀποδείξωσι τὴν ἀλήθειάν της. » (Λ. Βυρ. Νύμ. τ. Αβ. μετάφρ. Κ. Λ.)

ΣΜΥΡΝΗ
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Α. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

.....
1839.

Πρὸς Σὲ ἀνῆκουν, Ποιητᾶ,
 Τὰ προϊόντα μου αὐτὰ,
 Οἱ φθόγγοι μου οἱ πρῶτοι.
 Ω! δέξου ὡς ἀνάθημα
 Τοῦ μαθητοῦ τὸ μάθημα,
 Σοῦτσε Παναγιώτη!

Τὰς ταπεινὰς ἰδέας μου,
 Καὶ τὰς χορδὰς τὰς νέας μου
 Πρὸς Σὲ ἀφιερώνω.
 Ποθῶ τὴν Σὴν κραταίωσιν,
 Καὶ μὲ τὴν ὑποχρέωσιν
 Σέβας βαθὺ ἐνόνω.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑ!

Νὰ ᾔσαι ὑπομονητικὸς καὶ συγκαταβατικὸς, ἀνα-
γινώσκων τὸ πόνημά μου τοῦτο· νὰ συλλογίζεσαι πάν-
τοτε, ὅτι διὰ πρώτην φοράν συνέγραψεν ὁ ποιητὴς,
καὶ οἱ δάκτυλοί του νωποὶ ἀκόμη εἶναι διὰ τὰς χορδὰς
μιᾶς ἐντονωτέρας λύρας· διὰ πρώτην φοράν, ἐκτετα-
μένον ὅπως οὖν ποίημα.

Επειτα, ἀπὸ ἓνα εἰκοσαετῇ, ὅστις νεώτατος ἀπε-
 ὑρθη τοῦ Σχολείου, ὅστις τέσσαρας ἢ καὶ περιπλέον
 χρόνους ἡμῶλυνθη ὑπὸ τὸ ἀηδὲς τῆς ἀντιγραφῆς τῶν
 πιστολῶν κατὰ στιχόν, εἰς ἐμπορικόν τι γραφεῖον, καὶ
 ὅστις πρὸ τριῶν χρόνων ἐνηγκαλίσθη πάλιν τὰ ὠραῖα
 γράμματα, χωρὶς ἄλλο τι βοήθημα, ἐκτὸς τοῦ ἰδίου
 ζήλου· ἀπὸ ἓνα τοιοῦτον, φαντάσθητι, εἰς τὴν Σιγύρ-
 νην, τί νὰ περιμένῃ τις περισσότερον;

Πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ πονημάτιόν μου τοῦτο πολλὰς
 ἐλλείψεις, διότι πλήρης ἀπὸ τὸ ζώπυρον τῶν ἰδεῶν
 καὶ τὴν εὐρροίαν τινῶν ἐνδόξων ποιητῶν, συχνάκις τὸ
 ἀνέγνωσα μὲ ψυχρότητα· ποτὲ ὅμως δὲν ἠδυνήθην
 νὰ τὸ δικάσω. Τὸ μόνον ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὁπόταν
 ἔγραφα συνησθάνομην τὸ ὅ,τι γράφω, ἢ ἐλάμβανον
 μέγα μέρος εἰς τὴν σκηνήν.

Μίαν ἡμέραν ὑπῆγα πρὸς ἐπίσκεψιν λογίου τινὸς φίλου μου· εὔρον εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, εἰς ἓνα τόμον, συλλογὴν τῶν ὑποδεεστέρων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ποιητῶν· τὸν τόμον τοῦτον ἤνοιξα, καὶ κατὰ τύχην ἐπληξάν τὰ ὄμματά μου ΤΑ ΚΑΘ' ἩΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ τοῦ Μουσαίου· παρεκάλεσα τὸν φίλον μου νὰ μὲ δανείσῃ τὸ βιβλίον, καὶ τὸ ἔλαβον.

Νὰ μεταφράσῃ κανεῖς τὰ καθ' Ἡρῶ καὶ Λέανδρον, εἶπον· ἂν ὅχι ἐπιτυχῆς, τοῦλάχιστον ὠφέλιμος θέλει εἶσθαι ἢ ἔκβασις. Ἐρχισα τὸ ἔργον· ἀλλ' ὅποια μετάφρασις!!! Ὁ Μουσαῖος μ' ἐχρησίμευσεν ὡς ὁδηγός, τὸ ὑπόλοιπον ἐνήργει ἡ διάνοιά μου. Ἐνίοτε ἀπαντᾶται ἴσως καὶ ξένη τις ἰδέα, διότι τότε αὐτὴ συνεδέετο τρόπον τινὰ μὲ τὴν φαντασίαν μου, τῆς ὁποίας ἐπεθύμησα πάντοτε ν' ἀκολουθήσω τὰ ξηρὰ ἔχνη, διότι ἐγνώρισα.

τὴν ἀντιβράβευσιν αὐτῆς, καὶ ἕκαστος τῶν ποιητῶν
τὴν γνωρίζει. Ὅστις προστρέχει ἀλλαχοῦ, δὲν εἶναι,
ἀληθινὰ, ποιητῆς, ἀλλ' ὁμοιάζει τὰς γυναῖκας ἐκεῖ-
νας, αἵτινες μισθοῦμεναι θρηνολογοῦν ἓνα ξένον νεκρόν.

Εἷς τινὰ μέρη, τόσον μ' ἐμάγευσε μία ἐπίτομος
ιδέα τοῦ Ἑλλήνος ποιητοῦ, ὥστε ἐβιάσθην νὰ καταφύ-
γω πλέον εἰς πολλὰς ἐννοίας διὰ νὰ τὴν παραστήσω.
Πολλάκις μὲ ἤλθε νὰ καταχωρήσω ἀπαραλλάκτους
τὰς λέξεις· ἀλλ' ἡ συνήθης γλῶσσά μας ἀκόμη δὲν
τὸ συγχωρεῖ, καὶ ἴσως εἶμαι ἀξιοκατάκριτος, διότι
εποράδην ἐπεχειρίσθην νὰ πηδῇσω τὸν κανόνα.

Εἴθε νὰ μὴ παροξύνω τὴν χολὴν τῶν ἐκκλησια-
στικῶν πατέρων ἐναντίον μου, διότι κατέκρινα τὸν

μοναχικὸν βίον ὡς ἀντικοινωνικόν. Μία περιήγη-
σις μου εἰς Χίον ἐστάθη αἰτία διὰ πρώτην φοράν νὰ
εἶδω μοναστήρια καλογήρων καὶ καλογραιῶν· ἐξ ἑνὸς
μέρους, ἐμακάρισα τὸν ἀτάραχον ἐκεῖνον βίον· ἐξ ἄλ-
λου, μὲ εἶδον δακρύσαντα οἱ συνοδοιπόροι μου.

Τέλος πάντων, εἴθε νὰ σύρω τὴν συμπάθειαν τῶν
ἐν τῇ πατρίδι ὁμογενῶν μου. Μία ἐνθάρρυνσις αὐ-
τῶν ἔχει εἰς ἡμᾶς δύναμιν περισσοτέραν ἀφ' ὅσῃν
ἓνας κλάδος εἰς τοὺς παλαιούς μας ἀθλητάς.

Αὐγουςος, 1839.

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος Διοῖσιν
Εμμεγ ὠνήρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ἰσθάνει, καὶ πλασίον ἄδ' ὕφω νοῖ-
σάϊ σ' ὑπακούει...

(Σαπφώ.)

ΕΚΑΤΗΝ δὲν σ' ἐλάτρευσα ἢ Ἄρτεμιν, Σελήνη!
Φανὸν δὲν σὲ ἐπίστευσα, ὅστις τὸ φῶς του χύνει,
Οταν χοροὺς αἵμοσαγεῖς διὰ νυκτὸς συνθέτουν,
Κ' ἐπὶ θυμάτων θύματα τρισάγριοι προσθέτουν,
Εἰς τὰ πελάγ' οἱ πειραταὶ καὶ οἱ λησαὶ εἰς ὄρη·
Πλὴν φέγγεις εἰς τὰ δύσβατα, ὅθεν οἱ ὁδοιπόροι

Πρὸς σὲ ἐνατενίζοντες τ' ἄπορα βλέμματά των,
 Ἀγνῶς σοὶ κατευθύνουσι τὰ ψαλμωδῆματά των.
 Ω! εἰς φρικτὰς ἐγὼ σκηνὰς πολλάκις δὲν σὲ ἶδα
 Εντρομος ν' ἀποσύρεσαι ὑπὸ νεφῶν χλαμύδα,
 Ομοία κόρης τρυφερᾶς, ἥτις, θεασαμένη
 Δράμα φρικτὸν, κηρώνεται καὶ ἄπνους σχεδὸν μένει!
 Σελήνη, εἶσαι μὲ τὴν Γῆν συνῆλιξ καὶ ἀρχαία·
 Ἀρχαία, πλὴν καὶ, ὡς ἡ Γῆ, ἀκαταπαύσως νέα.
 Υπῆρχες ὅταν ἄλλοτε, πρὸ χρόνων δισχιλίων,
 Ἱστορικῶν ἠγεῖρετο δραμά των μαυσωλεῖον
 Εν μέσῳ Θράκης καὶ αὐτῆς τῆς παλαιᾶς Τρωάδος,
 Εἰς τὸν σενὸν Ἑλλήσποντον, τὸν μῦθον τῆς Ἑλλάδος.
 Τοῦ γηραιοῦ Ἀθάμαντος ἄφες τὴν θυγατέρα,
 Οπότε, εἰς χρυσόμαλλον κριὸν ἐνῶ ἐπέρα
 Τὸν πόντον, ὅστις ἔμελλε νὰ λάβῃ τ' ὄνομά της,
 Τὸν Φρίξον ἐγκατέλιπεν ἀπὸ τὰ στήθιά της,

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

5

Καὶ εἰς τοῦ πόντου ἔπεσε τὰ βάραθρα ἡ Ἑλλη. . . .

Ἀφες αὐτὸ, Σελήνη μου· πλὴν τοὺς ἐρῶντας μέλει,

Τὴν τραγικὴν ἂν μ' ἔννευες ἐκείνην ἱστορίαν· . . .

Τὴν ἐπιμάρτυρα παθῶν ἐρωτικῶν λυχνίαν

Τοῦ σκοτεινοῦ κολυμβητοῦ, 'ς τοὺς ὄμους τοῦ ὀποίου

Τὸ κῦμα ἔκρουε χορδὴν κιθάρας γαμηλίου,

Κ' οἱ ἔρωτες ἐχόρευον νυκτοθαλασσοπόροι

Εἰς τῆς Ἀβύδου μεταξὺ καὶ τῆς Σησοῦ τὰ ὄρη.

Ἀκούω τὸν ῥωθωνισμόν ποντοπλανοῦς δελφίνος,

Ἡ μὲν ἦναι ὁ Λέανδρος, ὁ ἔφηβος ἐκεῖνος;

Ομοῦ καὶ λύχνον θεωρῶ σιμὰ τῆς παραλίας·

Λύχνον ὑπενθυμίζοντα Κυπρίου ἀγγελίας· . . .

Μὲν ἦναι φῶς ἀπώτερον σκηνῆς βοσκῶν νομάδων;

Μὲν ἦναι πῦρ ἀκοίμητον τῶν πλάνων Ἑσιάδων;

2*

ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Δέν εἶναι λύχνος ἄσημος· δέν ὁμοιάζει φάρον·

Δέν κατοικεῖ εἰς ὕψαλον ἐκεῖ σιμὰ δὲ Χάρων·

Ἀλλὰ ἀσὴρ πολύτιμος συζυγικοῦ θαλάμου,

Ἀγγελιφόρος σολισμὸς Ἡροῦς τῆς νυκτογάμου.

Εἰς ἓν μονῆρες σέγασμα τὴν βάσιν του στηρίζον

Ἀγαλμα εἶναι Ἑρώτος, φανὸς ἐλλιμενίζων·

Φανὸς, ὅστις ἐπέπρωτο μὲ τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας

Ν' ἀποσπασθῇ, καὶ νὰ τεθῇ εἰς τ' οὐρανοῦ τὰς θύρας,

Εἰς τῶν λοιπῶν ἀσέρων του τὴν σεβαστὴν χορείαν,

Διότι ἀπετέλεσε μαγευτικὴν λυχνίαν,

Διότ' ὑπῆρξε συνεργὸς ἐρωμανοῦς ὁδύνης,

Διότ' ὑπῆρξεν ἄγγελος νυμφοσολίσου κλίνης,

Πρὶν νὰ δειχθοῦν οἱ λαίλαπες ἐχθροὶ μὲ τὰς πνοάς των,

Καὶ ν' ἀποσθῆσωσιν αὐτὸν εἰς τὰς παραφοράς των.

Σελήνη μου, εἰς τὸν θερμὸν γαιώδη ἐρασὴν σου

Τὴν σιγαλαίαν ἔμπνευσον, τὴν μουσικὴν ῥοπὴν σου.

Ἦδῃ σιγὰ , σιγὰ πατεῖς, καὶ γελασὴ προβαίνεις ,
 Ὡς ὅτου εἰς τὸν σκιερὸν λοφίσκον καταβαίνεις·
 Ἐδῶ δὲ ἐνταμώνουσα τὸν Ἐνδυμίωνα σου ,
 Μόλις προσψαύ' ἡ παχουλὴ τὸν λόφον παρειά σου,
 Καὶ , ὦ ! γλυκεῖα φίλη μου ! ὁποῖαν ἄρμονίαν
 Τὸ ἐν σου τοῦτο φίλημα χύν' εἰς τὴν ἡρεμίαν !
 Ἐνῶ μὲ δύο πείσματα τὸν ἔρασῃν παιδεύεις ,
 Σ τῆς θύρας του τὸ κάθισμα, πῶς τὸν βοσκὸν μαγεύεις
 Μὲ τὴν καλὴν του σύζυγον καὶ τὰ τεχνίδιά του !
 Τί αἶσθημα εἶναι αὐτό ! τί γλυκασμὸς θανάτου !
 Τοιοῦτον θέλω αἶσθημα· τοιαύτην ἄρμονίαν
 Νὰ δώσης εἰς τὴν λύραν μου , ἂν ᾔηται τρόπος, μίαν ,
 Διὰ τὰ ψάλλω τὴν θανὴν τοῦ λύχνου, τοῦ σβεσθέντος,
 Καὶ τοῦ Λεάνδρου, ἔραστοῦ πικρῶς ἀπολεσθέντος.

ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Ως ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γαστέρος γεννηθεῖσαι
 Δύο παρθένοι δίδυμοι, κατὰ τὰ κάλλη ἴσαι,
 Ἡ Ἀθυδος καὶ ἡ Σησὺς, μικραὶ, ὥραϊαι πόλεις,
 Περιστερὰ σ' ἐφαίνοντο ἀφάρπασθεῖσαι μόλις·
 Περιστερὰ λευκόπτεροι, κατέναντι θεμέναι,
 Καὶ αἵτινες, ἐκ τοῦ ποδὸς εἰς τὰς ἀκτὰς δεμέναι,
 Αφοῦ διὰ συνάντησιν ματαίως πτερυγίζουσιν,
 Τὰς γοεράς των οἰμωγὰς νὰ κελαδοῦν ἀρχίζουσιν·
 Τοῦ λαίλαπος προάγγελοι ἐνῶν εἰς τὰ πελάγη
 Ἰχθυοβόρα ὄρνεα καὶ γύπες σαρκοφάγοι,
 Προβαίνουσι κομίζοντα τὰς πρωταιτίους αὔρας·
 Ὁ ἀναξ δὲ κατόπιν των, φυσῶν θυέλλας μαύρας,
 Κροτεῖ μανίας παίγνια, παραίτια τραυμάτων·
 Βυθίζει τοὺς βραχίονας ἔς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων,
 Αναμοχλεύει ἄδυτα, τὰ κάτω ἄνω φέρει,
 Κεῖλει ὄρη κύματα, καὶ τρισαγρίως χαίρει.

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

9

Ἀλλ' ὅταν πάλιν ἱλαρὰ προκύψῃ νηνεμία,
 Κ' ἡ θεϊκὴ ὑπόσχεσις ἐκπληρωθῇ αἰσία,
 Ἡ ἶρις ἀμφοτέροθεν τὰ σκέλη της στήριζει,
 Καὶ ὁ Ἀβυδινὸς ποιμὴν τὸν Σήσιον γνωρίζει.

Εἰς τὰς πλευρὰς τῆς ἱρίδος, Χαρίτων καὶ Ἑρώτων
 Ἀνέρχονται, κατέρχονται σωροὶ μετὰ γελώτων.
 Κρατοῦν εἰς τὰς ἀγκάλας των ἰάσμους, κρίνα, ῥόδα·
 Χορὸς παρθένων χαιρετᾷ τὸν εὐθαλῆ των πόδα.
 Τίς εἶν' ἐπὶ τῆς ἱρίδος ὁ κοίρανος ἐκεῖνος;
 Γονυκλιτεῖς τὸν προσκυνοῦν ὁ Γέλως καὶ ὁ Θρῆνος·
 Σαπφείρινον, τοπάζινον, σμαράγδου φορεῖ στέμμα,
 Ἐκ τῆς μεσῆς φαρέτρας του σαλάζει πολὺ αἶμα,
 Ἀνταναχλᾷ ἡ ὄψις του ἐπὶ τῆς ὑψηλίου,
 Μονάρχης εἶναι παλαιὸς, κ' ἔχει μορφὴν νηπίου!

Ο ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Ποκριτής σὲ φαίνεται· πλὴν πόσοι θυμηδίας
 Χρουνοὶ ἐκ τοῦ προσώπου του! πλὴν πόσον τολμητίας!
 ὦ, σιωπᾶτε. . . . ὁ μικρὸς τὸ τόξον του ἐγγίζων,
 Εἰς τὸ ζενίθ τῆς ἱρίδος σπουδαίως γονατίζων,
 Λαμβάνει θέσιν ριβαροῦ, μεγαλουργοῦ τοξότου! . . .
 Φεύγει τὸ βέλος ὡς ῥοπή, ἄνευ παλμοῦ ἢ κρότου·
 Τὸ ἴδετε; τὸ ἴδετε; — Μὲ ἄνθη ρολισμένον,
 Τῆς Φλώρας τὸ ὑπέλαβον σχῆπτρον χλωροπλασμένον·
 Πλὴν δύο κέντρα δίσομα εἶχεν εἰς τὴν αἰχμήν του·
 Επόθουν νὰ ἐμάνθανον καὶ τὴν διεύθυνσίν του.

Οἱ Ἑρωτες, αἱ Χάριτες τὴν Ἄβυδον καλύπτουν,
 Καὶ πάλιν ἄλλοι Ἑρωτες καὶ Χάριτες ἐμπίπτουν
 Εἰς τὴν Σησὸν, τὴν γείτονα, τὴν παραλίαν πόλιν,
 Καὶ ἀπὸ θέλγητρα πληροῦν τὴν ἐνορίαν ὅλην.

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Ι Ι

Οἱ Ἔρωτες κ' αἱ Χάριτες, τοῦ ἔρωτος ἀγέλη,
 Τὰ ἰοβόλα ἀποσποῦν τοῦ ἀρχηγοῦ των βέλη,
 Μαγεύοντες μέ πόμα τι ὠραῖον τοὺς παθόντας,
 Πόμα, μὴ χαριζόμενον ποτὲ εἰς τοὺς τυχόντας.
 Επέπρωτό σοι, Λέανδρε, ὠραῖε νεανία,
 Καὶ σοὶ, θεοειδῆς Ἥρῳ, παρθένων τρισαθλία,
 Περικαλλεῖς ἀμφότεροι ἀσέρες τῆς πατρίδος,
 Νὰ ἐμφλεχθῇτε ἀπ' αὐτὸ τοῦ τοξευμοῦ τὸ εἶδος;

Εἰς τοῦ Λεάνδρου τὸν Πορθμὸν, ὃ ναῦται, φέρετέ με!
 Σ τοῦ Ἑλλησπόντου τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας ρίψατέ με!
 Πολύφλοισβον ἢ θάλασσα ἐκεῖ προάγει κῦμα,
 Καὶ χλαίει τοῦ Ἀβυδινοῦ τὸ πλανημένον βῆμα,
 Τὴν μοῖράν του, τὸν ἔρωτα. ὦ! διακρίνετέ μου
 Εἰς τ' ἀχρωτήρια αὐτὰ, ἔρμαια τοῦ ἀνέμου,

Τὸν πύργον τὸν ἡλίβατον, ἐπάνω τοῦ ὀπίου
 Ἡ Σησιὰς Ἡρῶ ποτὲ, ὥραν μεσονυχτίου
 Εστήλωνε τὸ λύχνον τῆς, κ' εἰς τοῖχον καθημένη,
 Τὸν ἐραστὴν ἐπρόσμενε λευκοενδεδυμένη.
 Εἰς τοῦ Λεάνδρου τὸν πορθμὸν, ὧ ναῦται, φέρετέ με!
 Σ τοῦ Ἑλλησπόντου τὰς ἀκτὰς ἐκείνας ῥίψατέ με!

Τὸ πᾶν ἀλλάσσει σήμερον! Ἐπὶ τῶν ἀτμοπλόων,
 Εἰς μάτην, περιηγητῆς, μὲ κοπετὸν καὶ γόον
 Ζητῶ τὴν ἀρχαιότητα, τὰς ὄχθας παραπλέων·
 Τὸ πᾶν μεταγενέστερον, ἀρτίπλαστον ἢ νέον!
 Δὲν εἶναι πλέον ἢ Ἡρῶ, ἀλλὰ τὸ φάντασμά της
 Χαρίζει ἓνα σκελετὸν ποιητικῆς ἀπάτης.
 Τί ἀναμνήσεις λυπηραὶ, αἱ τοῦ παρόντος μέρους,
 Εἰς τῶν Ἑλλήνων τοὺς υἱοὺς, τοὺς μεταγενεστέρους!

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

31

Εἰς τοῦ Λεάνδρου τὸν πορθμὸν, ὧ ναῦται, φέρετέ με!
 Σ τοῦ Ἑλλησπόντου τὰς ἀχτὰς ἐκεῖνας ῥίψατέ με!

Ἀντὶ τοῦ πύργου τῆς Ἡροῦς, ἀντὶ Σησοῦ, Ἀβύδου,
 Κυπάρισσοι καὶ πλάτανοι κ' ἔργα Μωαμεθίδου.
 Τὸ κῦμα, προσψαυόμενον τοῦ Βενετοῦ τὰ τείχη,
 Μέλος κροτεῖ ἀραβικὸν κ' ἐκβαίνουν μαῦροι ἦχοι.
 Α, πῶς ἀποτεφρόνονται μὲ τὸν καιρὸν τὰ κράτη!
 Ο Χρόνος, μὲ τί ὄνυχας ξέει καὶ ἀναπλάττει! —
 Ἀλλ' ἀπὸ τὸ προκείμενον ἄς μὴ παρεκτραπῶμεν.
 Γοῦς κοπετοῦς ἄς φύγωμεν, καὶ ἄς διηγηθῶμεν,
 Πῶς, κατοικῶν ὁ Λεάνδρος τὴν τῆς Ἀβύδου πόλιν,
 Ἐκ τῆς Ἡροῦς ἐλκύεται, καὶ τὴν ἐλκύει ὅλην.

Ωραία, ὡς δ' ἄγγελος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον,
 Μὲ νέκταρ τοὺς δακτύλους του ῥοδομιγμένον χρίων,
 Στὴν θερμότεραν ἔξαψιν τοῦ θεοῦ ἔρωτός του,
 Ολος χαρὰ, ὅλος εὐργή, σπανίως ἐκ χειρός του
 Συνθέτει πρὸς διάχυσιν ὁ Πλάσης τῶν ἀπάντων·
 Ἀμ' πρὸς, ὡς ὄναρ ἔσοχον ἐρωτικῶν συμβάντων,
 Εἰς τὰ ὁποῖα μεταξὺ παρατηρεῖ συσάδην
 Ο τεθλιμμένος ἐρασῆς ψυχὴν ἀπὸ τὸν ἄδην·
 Γλυκεία, ὡς μελίρρυτον μειδίαμα νηπίου·
 Ἀγνή, ὡς ἔσπερος πνοὴ εὐώδους ζεφυρίου,
 Ἦτον ἢ τηλαυγὴς Ἥρῃ, νέα παρθένος, ἥτις
 Εἰς τὸν ναὸν τῆς Κύπριδος, μεγάλης Ἀφροδίτης,
 Εἰσῆχθη, ὡς ἱέρεια, ἐκ νηπιότητός της.
 Οὕτω, μακρὰν τοῦ πατρικοῦ πλουσίου δώματός της,
 Εἰς πύργον ὑπερήφανον, ἐπὶ τῆς παραλίας,
 Τὰ ἀγαθὰ ἐχαίρετο τῆς θείας μοναξίας,

Πέραν τοῦ δόλου, τῆς φθορᾶς, τοῦ ψεύδους, τῆς ἀπάτης,
 ὡς ἄλλη Κύπρις ἀνασσα, ὡς τῶν ὕχθων προσάτις.
 τοῦ Πλάσου τέχνον ἄμωμον, ἀντίτυπον τῆς Εὐας,
 (Πρὶν χάσῃ τὸ πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Πλάσου αὐτὴ σέβας,)
 Τοὺς ὄφεις δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τῆς κοινωνίας.
 Δὲν συμμεθεῖξε πώποτε εἰς γυναικῶν χορείας.
 Ἀπέφευγε τὸν μῶμόν των καὶ τὸ ζηλότυπόν των,
 Διότι εἶχ' ἐξ ἀχοῆς, ὅτι τὸ φυσικόν των
 Εἶναι τὸ νὰ ζηλεύωσι τοὺς σολισμοὺς, τὰ κάλλη,
 Ὅσα, ξεροῦνται μὲν αὐταί, κρατεῖ δὲ μία ἄλλη.
 Ὑπὸ τὸν σύρτην τὸν βαρὺν τοῦ πύργου τῆς κλεισμένη,
 Πολλὰς φορὰς πρὸ τῆς σεπτῆς θεᾶς γονατισμένη,
 Στὴν Ἀφροδίτην, ὅς τὸ μικρὸν χι' ἀνηλεὲς παιδί της
 Εζήτει ἐξιλέωσιν, ἀγνή ὡς μαργαρίτης.
 Κ' ἔλεγε· « Βρέφος τῆς ἐμῆς Δεσποίνης, φείσθητί με!
 » Τῆς σῆς φαρέτρας σφάγιον, Ἔρως, ἀρνήθητί με!

16 ΠΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

» Ω Δέσποινά μου, πρόσδεξαι τὸ πῦρ τῶν στεναγμῶν μου,
 » Κ' ἔπαρον τὴν φαρέτραν του ἀπὸ τὸ ἄσυλόν μου! »
 Εἰς μάτην πλήν· δὲν ἔφυγε τὰς συγῆράς πληγὰς της,
 Μ' ὅλας τὰς ἱκεσίας της, μ' ὅλας τὰς προσφοράς της.

Μόλις τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ ἀρχίζει νὰ χρυσώνει
 Τὴν ἱλαρὰν ἀνατολήν· μόλις τὸ χελιδόνι
 Τὸν ὄρθρον τὸν ἑωθινὸν προτίθεται νὰ ψάλλῃ,
 Κ' εἰς τὸν αἰθέρα εὐθυμος κορυδαλὸς νὰ πάλλῃ,
 Κ' ἐνῶ γλυκοησπάζοντο ἡ νύξ μὲ τὴν ἡμέραν,
 Ψάλμοι καὶ ὕμνοι μακρυνοὶ μέλους πληροῦν τὴν σφαῖραν.
 Συγχρόνως ἐμφανίζονται μακρόθεν πρῶραι πλοίων,
 Αἰφροβολοῦσαι, σχίζουσαι τὸ κυανοῦν στοιχεῖον.
 Ἀνέτελλεν εἰς τὴν Σησὸν ἡμέρα εὐφροσύνης·
 Ἐπέτειος πανήγυρις τῆς πόλεως ἐκείνης,

Εἰς μνήμην τοῦ Αδώνιδος μετὰ τῆς Κυθερείας,
 καὶ ἓνας κόσμος ἤρχετο πρὸς χάριν εὐλαβείας.
 Ἐκ Κύθηρα εὐκαίρωνον· ἀπὸ τὴν Αἰμονίαν,
 ἀπὸ τὸ Ἄρχιπέλαγος καὶ ἀπὸ τὴν Φρυγίαν,
 Παντὸς βαθμοῦ καὶ τάξεως διέκρινες παροίκους·
 Τί χορευτάς! τί μουσικοὺς, εἰς τὰς ὁδοὺς, ἔς τοὺς οἴκους!
 Αφοῦ σχεδὸν εὐκαίρωνον καθ' ὅλον των τὸ βάθος,
 Ὁ κεδροφόρος Λίβανος, ὁ καρποφόρος Ἄθως! —
 Οπου τὰ θέλγητρα τῆς γῆς, ὅπου νυμφῶν σωρεῖαι,
 Ἐκεῖ καὶ φιλοπάρθενοι ἄγαμοι νεανίαί·
 Διότι αὐτοὶ πάντοτε, ὅπου ἀκούσουν φήμην
 Πανδῆμου πανηγύρεως, συσπεύδουσι πρὸς μνήμην
 Ἐκείνης τῆς θεότητος, καὶ προσφορὰς κομίζουσιν,
 Δι' ἀθανάτους πλὴν αὐτοὶ τελείως δὲν φροντίζουν·
 Ἀλλ' ἡ βουλή των, ὁ σκοπὸς, κ' ἡ προθυμία ἄλλη·
 Τὸ νὰ διακονήσωσι τὰ τῶν ὠραίων κάλλη.

18 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Εἰς τὴν μαρμάρινον σοᾶν τοῦ τέμπους τῆς Κυπρίας,
 Τὴν πλήρη θυμιάματος λιβάνου καὶ κασσίας,
 Τὴν ἀπὸ ἐλελίφασκον καὶ μύρτον ἐσρωμένην,
 Βλέπομεν τότε τὴν Ἥρῃ σεμνῶς ἀνερχομένην.
 Τὸ πρόσωπόν της ἄσραπτεν ὥς ἐκλεκτὸς ἀδάμας·
 Ετρεμον αἱ ἀκτίνες του, καθὼς τὰ γόνατά μας.
 Τὰς ἐρυθράς της παρειὰς κύκλος ἀπὸ χιόνα
 Συσέφων, μᾶς παρέστηνε τοῦ ῥόδου τὴν εἰκόνα,
 Εξω ἀπὸ τὸν κάλυκα, προτοῦ ἀκτὶς ἡλίου
 Ροφήσῃ τὸ ἐωθινὸν δάκρυ τῆς ὑψηλίου.
 Ἡ κόμη της ἐχύνετο περὶ τὸν τράχηλόν της,
 Καὶ ἄνθη συνεπλέκοντο ἔς τὰ κρίνα τῶν σθηθῶν της.
 Ω, τί λαμπρὸν ἀνάστημα! τὴν ἔνδυεν ἐν γένει
 Μία κατάλευκος ἐσθῆς, μακρὰ, κυματουμένη,
 Καὶ μόλις διεκρίνοντο ὑπὸ τὰ κράσπεδά της
 Τὰ ἐορτάσιμα, μικρὰ, πάγχρυσα πέδιλά της.

Ἰδρυσέ χάριτας! καθεῖς ἐπάσχιζε νὰ τρέξῃ,
 Ἰὰ ἔχνη της νὰ ἀσπασθῇ, τὰς κόρας του νὰ φλέξῃ.
 Ἰθάδιζε, κ' ἐφαίνετο κατόπιν της ν' ἀφίνη
 Μίαν σκιὰν ἰδανικὴν, ἥτις ἐκσάσεις χύνει
 Ἐνα πανομοιότυπον, ἢ μίαν ὀπτασίαν,¹
 Ἦτις πετῶσα, παραιτεῖ ψυχὴν εἰς ἀγωνίαν.
 Τρεῖς μόναι εἶν' αἱ Χάριτες; ψεύδονται οἱ ἀρχαῖοι!
 Ἐν τῆς Ἥροϋς μειδίαμα, ἐν μόνον νεῦμα, πνέει
 Αναριθμήτους Χάριτας! Ἀληθινὰ ὠραίαν,
 Ἀληθινὰ ἀνάλογον καὶ ἐπαξίαν νέαν
 Κατέχει δι' ἱέρειαν αὐτῆς ἡ Ἀφροδίτη!
 Φρίττει πᾶς νέος βλέπων την, καὶ πᾶσα νέα φρίττει.
 Νόας, ψυχὰς καὶ ὀφθαλμοὺς τὰ κάλλη της θαμβώνουν!
 Νόες, ψυχαὶ καὶ ὀφθαλμοὶ τὰ ἔχνη της σαρώνουν!

Αἱ ὕμνωδίαί τῃς θεᾶς ἀρχίζουσιν ἐν τοσούτῳ,
 Ὃτε ἀκούεται φωνὴ νὰ ψιθυρίζῃ οὕτω:
 Καὶ εἰς τὴν Σπάρτην ἔτυχον· κ' ἐπῆγον εἰς τὴν πόλιν
 Τῆς Λακεδαιμόνος· ἐδῶ, τὴν καλλονὴν τῆς ὅλης
 Ἡ φύσις ἐκτυλίσσουσα, ἀγῶνας διεγείρει,
 Κ' εἰς ἄθλα, πρὸς προτίμησιν, τοὺς νέους παρασύρει·
 Πλὴν πούποτε, ὦ, πούποτε νέαν τοιαύτην ἶδα!
 Τὴν βλέπεις, καὶ τὸ αἶμά σου ράζει κατὰ ῥανίδα,
 Ἐν πῦρ λεπτὸν τὰ μέλη σου ἐξαίφνης διατρέχει,
 Ἐν δάκρυ ψυχικάρδιον τὰ βλέφαρά σου βρέχει,
 Καὶ ἡ καρδία σου συσπᾷ ἐν εἴδει φουσαλίδος,
 Καὶ νάρκωσις τὸ σῶμά σου κατέχει ἐκ κρηπίδος!
 Ἡ θεά τῆς μ' ἐθάμβωσε· τὸν νοῦν μου ἀναλίσκω,
 Τὴν βλέπω ἀκατάπαυστα, καὶ κόρον δὲν εὐρίσκω!
 Νὰ ἤγγιζε τὴν χεῖρά τῆς 'ς τὸ στήθος μου ἐπάνω!
 Θάνατοι πρόκεινται; ἐκεῖ εὐθὺς ἄς ἀποθάνω!

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

21

Ω, σύζυγόν μου τὴν Ἥρῳ ἐπὶ ζωῆς ἂν εἶχον,
 Ἡΐθεος, ἥ καὶ θεὸς, Ὀλύμπους ὑπερεῖχον.
 Εὐώπιον τοῦ κάλλους της ὁ Ὀλυμπος χαμάζει·
 Τὸ βλέμμα της καὶ Κέρβερον καὶ Πλούτωνα δαμάζει!
 Θεά μου Ἀφροδίτη μου! ἔὰν προωρισμένον
 Ποτὲ δὲν ᾔηναι εἰς ἐμὲ τὸν τετραυματισμένον
 Τῆς θείας ἱερείας σου νὰ μὲ καταξιώσης,
 Νεάνιδα τοῦλάχισον ὁμοίαν νὰ μὲ δώσης.

Μὲ ἐκκαρδίους στεναγμούς, μὲ μαύρην ἀθυμίαν
 Αὐτὰ ἐψιθυρίζοντο ἀπότινα γωνίαν·
 Ψυχαὶ πολλαὶ ἐσέναζον εἰς ἄλλα μέρη πάλιν·
 Καὶ πᾶσα φλὲψ νεάζουσα εὗρίσκετο εἰς πάλιν.
 Σὺ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, Λεάνδρε, ἶδες τὸ πρόσωπόν της·
 Ἀνάγλυφον ἐγνώρισες τὸ ὁμοιότυπόν της

3*

22 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Στὴν πρώτην τοῦ βιωτικοῦ βιβλίου σου σελίδα,
Καὶ χάρτην τὸ ἐξέλαβες, καὶ ναυτικὴν πυξίδα.
Τοῦ πάθους σὲ ἐκέντρωσαν τὰ πυροφόρα βέλη·
Τὸ πάθος, εἶπας, δισαγμὸν καὶ σιωπὴν δὲν θέλει.

Ω^λ, πόσον εἶν' αἰφνίδιον τοῦ Ἔρωτος τὸ πάθος,
Καὶ πῶς ἀργὰ διόρθωσιν ζητοῦμεν εἰς τὸ λάθος!
Πυκνοῦνται, συγκεντρούονται ἀκτίνες τῶν βλεφάρων·
Αἰφνης, ἀνάπτεται φανὸς ἐρωμανῶν χειμάρρων.
Μόλις θερμότης ἐλαφρὰ εἰς τοὺς νεφροὺς πηγάζει,
Καὶ ἡ καρδία τάχιστα ἀρχίζει νὰ κοχλάζη·
Καὶ τότε, τί ἀκάθεκτον τὸ τρομερὸν σοιχεῖον!
Νομίζεις, ὅτι ἔνδον σου χορεύει ἐν θηρίον.
Εξυπνον, δὲν σὲ παραιτεῖ· νὰ κοιμηθῇς, δὲν θέλει,
Καὶ σιγμηδὸν ἂν κοιμηθῇς, καθ' ὕπνον νέα βέλη.

Εν κάλλος διαβόητον παρθένου ἁμωμήτου,
 Διαπερᾷ τὸν ἄνθρωπον, καθὼς διὰ φεγγίτου
 Διαπερᾷ ὑπόγειον μία ἀκτὶς ἡλίου.

Τὸ ὄμμα τὸ ἀνθρώπινον φεγγίτης ὑπογείου.
 Τὸ ὄμμα εἶναι ἡ ὁδός· ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας,
 Κατασαλάζει ὁ ἴος ἕως εἰς τοὺς μυχοὺς μας.
 Ενταῦθα ἐκτυλίσσεται, καὶ ἀναθυμιάσεις
 Προπέμπει εἰς τὰς νοεράς τῆς κεφαλῆς ἐκτάσεις,
 Καὶ τότε θάμβος, σύγχυσις, καὶ συζολή, καὶ τρόμος
 Τὸν νέον καταπλήττουσιν ἀμοιβαδὸν, συντόμως.

Καὶ ἔχαμεν ὁ Λεάνδρος βήματα μόλις τρία,
 Καὶ τοῦ Λεάνδρου ἔπαλλεν ἡ λυγηρὰ καρδιά,
 Ὡς πάλλει ζωντανὸς ἰχθὺς 'ς τὰ νῶτα τῆς ἐσχάρας,
 Ἡ ὥς σκιρτῶσιν αἱ χορδαὶ ἡδυπαθοῦς κιθάρας.

Μὲ δισταγμοὺς παρίσταται ἀπέναντι τῆς νέας·
 Ρίπτει βλεμμάτων ὀπωπὰς, λοξὰς καὶ κλοπιμαίας.
 Θεὸν εἶπέ τον· ἄφες τον· εὐδαίμων, πανευδαίμων
 Ο πρὸ αὐτῆς ἰσάμενος, ὁ ὠχρίων καὶ τρέμων.

Τί καθαρὰ ἐκφράζεται ψυχὴ διὰ βλεμμάτων!
 εἶναι αὐτὰ τηλέγραφοι πιστοὶ τῶν αἰσθημάτων!
 Τὰ ἄφθογιά των σήματα εἶναι κρυπτογραφία,
 Πλὴν μαγικῶς διδάσκονται τὰ πλεῖστά της σοιχεῖα.
 Μόλις γνωρίζει ἡ Ἥρῃ τὸ τοῦ Λεάνδρου πάθος,
 Καὶ δόνησις ἀνακυκᾷ τῶν σπλάγχχνων της τὸ βάθος.
 Τὸν βλέπει.... χάρις ἔξεφε τὸ κάθε κίνημά του·
 Τὸν βλέπει.... βλέπει ἄγγελον αἰθέρος ὑπερτάτου.
 Λαθραίως εἰς τὰ τόξα του τὰς ἀπαντήσεις ρίπτει,
 Πλὴν καὶ χωρὶς τῆς κλασικῆς αἰδοῦς τῆς νῆς ἐκπίπτει.

Σεῖς, ἐρωτόληπτοι ψυχὰι, γνωρίζετε ὅποια
 Ἐφάνη εἰς τὸν Λέανδρον ἡ ὥρα ἡ αἰσία,
 Ὅποτε, φιλοφρόνησιν καὶ συμπαθείας νάμα
 Ἀπήντησε τὸ πρῶτόν του ἀπηλπισμένον δράμα·
 Καὶ πάλιν σεῖς γνωρίζετε, τί ἄδικος ὁδύνη
 Τὸ νὰ κηρύττεται ἐχθρὸς τοῦ Ἑρωτος ἐκείνη,
 Ἡτις διὰ τὸν Ἑρωτα ἐπλάσθη μ' αἷμα ζέον!
 Πῶς σφάζει ἡ ἀπάνθρωπος, ἥτις λαλεῖ 'ς τὸν νέον:
 « Εὐχαριστήθητι μ' αὐτὴν τὴν ἄδολον σοργὴν μου·
 Βάχτρον προσμένω ἀπὸ σέ εἰς τὴν λοιπὴν ζωὴν μου·
 Μὴ θέλῃς, σέ παρακαλῶ, νὰ σχίσῃς τὴν ψυχὴν μου·
 Θέλε νὰ σ' ἔχω ἀδελφὸν, ἀλλ' ὅχι ἐρασὴν μου! »

Ἡ λιτανεία ἔπαυσεν· ὁ κόσμος πλήρης κάλλους
 Ἐκ τῆς αὐλῆς ἐξήρχετο εἰς τῶν χαρῶν τοὺς σάλους.

26 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Απ' ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸν, ὡς ἄλλας Τερψιχόρας,
 Εἰδὼ οἱ νέοι ἔσυρον εἰς τὸν χορὸν τὰς κόρας·
 Ἄλλοι ἐκεῖ δὲν ἔπαυον σπονδὰς ν' ἀφοσιόνουν,
 Πολλοὶ ἄλλοῦ, χισσοσεφεῖς τὰς κόμας των ἐκλόνουν·
 Κ' ἐνῶ οἱ Ἀνακρέοντες χορεύουν, ψάλλουν, πίνουν,
 Ἐπὶ τοῦ ραβδιδίου των τὰς κεφαλὰς ἐκίνουν
 Τῆς πόλεως οἱ προὔχοντες, ἄνδρες ἐσχάτου γήρους,
 Καθήμενοι εἰς τῆς αὐλῆς τοὺς λιθοκτίστους γύρους.
 Αἶ! αἶ, νεότης! ὡς τροχὸς κρημνίζεσαι ταχέως·
 Χθὲς βρέφος, τώρα ἔφηβος, αὔριον παραχμαῖος! —
 Τότε 'ς τὴν ἔρημον ἀκτὴν ἐφάνη νεανίας·
 Εἰβάδιζεν, εἰβάδιζε μετ' ἄκρας ῥαθυμίας...
 Εξαίφνης ἐσαμάτησε 'ς τὴν θέαν τῆς γαλήνης·
 Ἐχάθισε, κ' ἡ θέσις του μεσῇ ἦτον ὀδύνης.
 Ἡτένισεν ἀπέναντι... Νὰ ἡ πατρίς! — τὴν βλέπει....
 Καθὼς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς ἐνσχύπτουσα ἐμβλέπει

Τα φημισμένα κάλλη της μία ωραία κόρη,
 Η Ἄβυδος τὴν Ἄβυδον ἔς τὸ ὕδωρ ἐθεώρει.
 Ἰσάαι εἰς τὸ πνεῦμά του φρικταὶ ἀναπετῶσι...
 Περισπασμοὶ καὶ σεναγμοὶ τὸν περιμένουν πόσοι!
 Καλῶς· νὰ θέλξη τὴν Ἥρώ· πλὴν πῶς νὰ πλησιάζη,
 Αφοῦ ἓνας Ἑλλήσποντος « μὴ περαιτέρω! » κράζει;

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

**Gli occhi dolenti per pietà del core,
Hanno di lagrimar sofferta pena;
Sicche per vinti son rimasi omai.**

(DANTE, *piangendo Beatrice.*)

ΑΡΓΑ, ἀργὰ κατέδυεν ὁ ἥλιος ἀπόψε·

Ποικίλαι ἦσαν καὶ χρυσαῖ αἱ τῶν συννέφων ὄψαι,

Ὡς ὅτου προσθετόμεναι ὁμίχλαι εἰς ὁμίχλην,

Τὸν μαυροφόρον κόσσυφον, τὴν ποικιλμένην χίχλην

Εβίαζον εἰς ἐλαιῶν σελέχη νὰ κοιτάζουν.

Αἱ γλαῦκες ἤδη ἔλαβον τὴν ὥραν νὰ πετάζουν,

Οτε, ἰδοῦσα ἀντικρὺ τὸν ἔσπερον ἄστέρα,
 Ἀπηλπισμένη ἔπεσεν ἡ ἐκκρεμῆς ἡμέρα.
 Καιρός! εἶπεν ὁ Λέανδρος· ἀνήφθησαν οἱ λύχνοι·
 Καιρός εἰς τῆς καρδίας μου νὰ πορευθῶ τὰ ἴχνη.
 Καὶ ἐξανέστη. --- Ἡ Ἑλπίς ἤνοιγε τὴν ὁδὸν του·
 Τὸ Θάρρος ἐνεψύχονε τὰς πτέρνας τῶν ποδῶν του,
 Ὁ Ἔρως ἐβαλσάμονε τὸ ἐμπαθές του σῆθος,
 Κ' ἡ μοναρχία τοῦ Νοὸς δὲν ἦτο παρὰ μῦθος.
 Εἰς τὸν καλλίπετρον ναὸν, εἰς τὰ σεπτὰ τεμένη,
 Μὲ κοῦφα, κοῦφα βήματα ὁ Λέανδρος ἐμβαίνει.
 Σιγή! — εἰς τὸ ἐνδότερον μία λαμπὰς καὶ μόνη
 Ἐν μέσῳ θυμιάματος τὴν κορυφὴν ὑψώνει,
 Κ' ἐκεῖ σιμὰ ψιθυρισμὸς ἤχει μυστηριώδης....
 Ω! θεὰ τόσον πάνσεπτος, πόσον ἀγωνιώδεις
 Εἰς τοῦ ἐνόχου τὴν ψυχὴν τοὺς χτύπους διεγείρει!
 Τὰ γόνατά του τρέμουσι· θεὸς δὲν τὸν οἰχτεῖρει.

Ἰονυχλιτῆς ἀπέναντι τῆς θείας Κυθερείας,
 Μιωπηλὰς ἐπρόσφερεν ἡ Σησιὰς λατρείας·
 Ἢ' ἐκεῖ, ἀπὸ ἐν ὕψισον σέβας ἀφαρπασμένη,
 Ποῦ νὰ ἐξεύρῃ, ὅτι ποῦς θνητοῦ τὴν γῆν μιάίνει; —
 Τί συμφορά! ἀπρόσεκτος ὁ Λέανδρος σκοντάπτει·
 Ο κρότος τοῦ προσκόμματος πᾶσαν ἡχὴν ἐξάπτει,
 Κ' ἐνῶ τὸν διεδέχοντο τοῦ ἱεροῦ οἱ θόλοι,
 Ἡ χορασίς ξυσπάζεται, καὶ ἐχθαμβοῦται ὅλη.

* Τίς εἶσαι! δὲν σεβάζεσσι τὴν ἀθωότητά μου!
 Μιάτην προσπίπτεις, ὦ θνητὲ ἄθλιε, ἐμπροσθά μου·
 Εἰγὼ γὰρ τρέμω· ὕπαγε! ἄ, φύγε πρὶν προκύψῃ
 Ο κεραυνὸς τοῦ οὐρανοῦ, κ' ἐνταῦθα σὲ συντρίψῃ.
 Ἰδέ τον!... τῆς ἐσθῆτός μου τὰ κράσπεδα ἐγγίζει!
 Οργὴ Θεᾶς, ὀργὴ Θεῶν ποσῶς δὲν τὸν φοβίζει!

34 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΛ.

Εἶμαι ἰέρεια, θνητέ! μέχρι θανῆς παρθένος
Ετάχθην· ἄλλοῦ ὕπαγε νᾶ σέ δεχθοῦν ἀσμένως. »

Τοιαῦται εἶν' αἱ ἀπειλαὶ ἐν γένει τῶν παρθένων,
Εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ Ἔρωτος εὐσχήμως χαμπτομένων.
Καὶ αἱ τοιαῦται ἀπειλαὶ, ἐνῶ σέ φοβερίζουν,
Αἰσίαν συγκατάνευσιν συγχρόνως εἰκονίζουν.
Τὸ κάθε Ὅχι εἶναι Ναί· τὸ κάθε δάκρυ, πῖσις,
Καὶ ἕκαστος ὀνειδισμὸς τοῦ πάθους εἶναι ῥύσης.
Στὸ νεῦμα καὶ ὁ Λέανδρος τῆς ἀπειλῆς ἐμβλέπει,
Εγείρεται παράφορος, καὶ ἐκφωνεῖ τὰ ἔπη:

« Μὲ τοῦ Κρονίωνος Διὸς τὰς θυγατέρας ἴση!
Ὅσις σ' ἰδῇ, σ' ἀκροασθῇ, καὶ δὲν σέ ἀγαπήσῃ,

Εἶναι βροτὸς ἀπάνθρωπος! Τρισμακάρ δ' μνηστὴρ σου!
 Τρισευτυχὴς δ' σύζυγος, ἐπιτυχῶν πατὴρ σου!
 Ἡ μήτηρ, ἥτις σ' ἔτεξε, τρισμακαριωτάτη!
 Ἡ συλλαβοῦσά σε γαστήρ, γαστήρ ὀλβιωτάτη!
 Πρὸ τῶν ποδῶν σου σήμερον ἓνα ἱκέτην βλέπεις·
 Νὰ σ' ἐκφρασθῇ τί τὸν πονεῖ τελείως ἐπιτρέπεις;
 Επάκουσον, καὶ συμπαθὲς φανοῦ μὲ ἡσυχίαν·
 Θεράπευσον τοῦ Ἔρωτος, Θεὰ, τὴν ἀπορίαν.
 Ὡς Αἴτνη ἢ ταλαίπωρος καρδία μου ἐμάνη·
 Εγχυμονεῖ ἡφαίσια· ζητεῖ νὰ ἐκθυμάνη,
 Καὶ ἤδη ἐξανάπτεται τοῦ σήθους μου τὸ νάφθα.
 Ιέρεια τῆς Κύπριδος, ἱεουργεῖς ἐνταῦθα·
 Καλὰ τὸ χάμνεις· μάθε πλήν, παρθένος δὲν ἀρμόζει
 Τὸν ἱερὸν τῆς Κύπριδος κεσὸν νὰ διασώζη.
 Ἀλλ' ἂν ποθῇς νὰ διδαχθῇς, τίς τὴν τιμᾷ λατρεῖα,
 Ὑπάρχει γάμος ἐντιμος· ὑπάρχει συζυγία.

36 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Δέν ἀγαπᾷς τὴν Κύπριν σου; δέν θέλεις τὸ καλόν της;
 Αἶ, φιλο φρόνησον λοιπὸν τὸν κύριον θεσμόν της·
 Καὶ φέρε με 'ς τὸ τέμπος της παράκλητον μαζῇ σου·
 Εἰπέ δὲ εἰς τὴν Κύπριν σου, ὅτ' εἶμαι ἐραστής σου·
 Ὅτ' ἦλθον καὶ ἐκτύπησα τὸ πλῆκτρον τῶν θυρῶν σου,
 Ἀφοῦ τὸ βρέφος Ἔρωσ της μ' ἔκαμε λάφυρόν σου.
 Καθὼς Ἀλκίδην τὸν θρασὺν, μὲ τρεῖς τῶν ποδῶν χτύπους,
 Εἶχε κομίσειν ὁ Ἑρμῆς, χρυσόρραβδος, ὠκύπους,
 Στὴν κόρην τὴν νεόνυμφον ποτὲ τοῦ Ἰαρδάνου,
 Οὕτω κ' ἐμέ ἡ Κύπρις σου, διὰ κρυπτοῦ ὄργάνου,
 Ἐνταῦθα ἔξαπέσειλε, πισὸν ἱεροφάντην.
 Φεύ! τὴν Ἀρχάδα ἤκουσες παρθένον Ἀταλάντην,
 Ἦτις τὸν Μειλανίωνα ποτὲ ἐρωτευθεῖσα,
 Ἀπὸ τὸ λέχος ἔδραμεν, ἐκ τῆς αἰδοῦς νυγεῖσα;
 Αἶ, τότε τί ἀπέκαμεν ἡ θεία Ἀφροδίτη;
 Ὀργὴν καὶ μῖσος κατ' αὐτῆς ἀφόρητον κηρύττει,

Ως ὅτου πλέον ἢ Ἀρχὰς μετεμελήθη νέα,
 Κ' ἔθαλψεν εἰς τοὺς κόλπους της τὰ μνηστρα τὰ ὠραῖα.
 Πείθου καὶ σὺ, ὦ φίλη μου, μήπως μετανοήσης,
 Αφοῦ ἀνάψης τὴν ὕργην τῆς Κύπριδος ἐπίσης.

Ἡ τρυφερὰ κυπάρισσος, πῶς κλίνει τὸν αὐχένα,
 Οτε, χυθὲν ἐπάνω της ζεφύριον κανένα,
 Τὴν ὑψηλὴν της κορυφὴν ἀκροθιγῶς ἐγγίσῃ;
 Καὶ πρὶν ἀκτὶς ἡλιακὴ τὴν δρόσον νὰ ροφήσῃ,
 Πῶς κάμπτει τὸν κλαδίσκον του τὸ ρόδον τοῦ Μαΐου,
 Ως ὅτου βλέπ' ἡ ὄψις του τὴν ὄψιν τοῦ πεδίου;
 Πότε ἄβρὰ κυπάρισσος, ποτὲ Μαΐου ρόδον,
 Ὑπὸ τὴν θλίψιν αὐρωδῶν καὶ ὑγρωδῶν ἐφόδων,
 Δὲν ἔκαμψαν μὲ τῆς Ἡροῦς τὸ ζωηφόρον ἦθος!
 Ω τὴν παρθένον! ἄφθογος εἰς τῶν ἐπῶν τὸ πλῆθος,

Γὰ ὄμματά της ἔπηξεν ἐπάνω τοῦ ἑδάφους·

Τοὺς ἐρυθρούς της ἔρβανε ψυχρὸς ἰδρὼς κροτάφους·

Γὰς χεῖρας εἰς τὸ στήθος της ἐσαυρωμένας εἶχε,

Καὶ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά της, ὁ ποῦς, ὅστις ἐξεῖχε,

Εσάλευε, καὶ ἔξεε τὸ ἑδάφος μὲ τρόμον.

Δαγκάνουσα τὰ χεῖλη της ἐσπάραττε τὸν μῶμον,

Καὶ ἐντελῇ δεικνύουσα τὴν τῆς αἰδοῦς εἰκόνα,

Συχνάκισ ἐσυμμάζεε 'ς τὰ στήθη τὸν χιτῶνα.

Τὸ κέντρον τὸ γλυκύπικρον ἐδέχθη τῶν ἐρώτων,

Καὶ τοῦ ναοῦ τὰ πνεύματα τριγύρω της ἡρώτων

Προσάλληλα: ποίαν ποτὲ ἀπόκρισιν θὰ δώσῃ;

Θέλει δεχθῇ τὸν ἔρωτα, ἢ θέλει τὸν ἐξώσῃ;

Τοῦ τέμπους ὅτε τὰς ἡχοὺς συνήθροισε σιμά της

Ἡ εὐφραδὴς, μελίρρυτος ἀηδονόγλωσσά της:

ΛΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

39

« ὦ Ξένε! μὲ τὰ ἔπη σου καὶ πέτρας ἐρεθίζεις,
καὶ μὲ μαγνήτου δάκτυλον τὰ ἥπατα ἐγείζεις,
καὶ φέρεις εἰς παλὶρροίαν τὰς φλέβας τῆς καρδίας.
Τοιαύτας τίς σ' ἐδίδαξε δεινὰς λογοτεχνίας;
Ἀλλοίμονον! τί σ' ἔσειλεν εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα;
Θεὸς, ἢ πνεῦμα ἄσπλαγχνον; Σὲ ἤκουσα· σὲ ἶδα·
Πλὴν, ὥς χιόνος ἐλαφραὶ σιβάδες, τὰ σὰ ἔπη
Εὐνόπιόν μου ἔπесαν· νὰ πατηθῶσι πρέπει.
Πᾶν ὅ,τι εἶπας μάταιον· καὶ τὰ κινήματά σου,
Κ' οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἥθη σου, καὶ τὰ συμπτώματά σου.
Εγὼ δὲν δύναμ' εὐτυχῇ νὰ σ' ἀποκαταστήσω.
Πῶς, ξένον ὄντα ἄσεγον, ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπήσω;
Ἀναφανδόν, ἀδύνατον νὰ γίνῃς σύζυγός μου·
Διότι καὶ ἀδύνατον 'ς τὴν γνώμην τοῦ πατρός μου·
Πλὴν καὶ κρυπτός ἂν ἤθελες ἐδῶ νὰ διαμείνῃς,
Δὲν ὑποκλέπτεις τῆς Θεᾶς τὰ βλέμματα ἐκείνης.

40 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Πῶς εἶναι φιλοσκωπτικὴ ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων!

Ὡς ἔργον τώρα μουσικὸν πράττεις εἰς ἓνα τόπον;

Πιστεύεις ὅτι μόνος σὺ κ' ἓνας θεὸς τὸ 'ξεύρεις

Ὅτι θνητὸς ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα νὰ ἐφεύρῃ.

Κ' ἐνῶ νομίζεις χωνευθὲν τὸ μουσικὸν αἰσίως,

Εξέρχεσαι.... τὰ τρίςρατα τὸ κράζουν ζεντορίως!»

Ὡς ὁμῶς ἡ Ἥρῃ, αὐτὸς γονυπετήσας,

Συνέσφιγξε τὰς χεῖράς του, καὶ δακρυπλημμυρήσας,

Ναὶ, τὸ πισεύω! ἔκραξεν· ὁπότεν σὲ ἀκούω,

Τοῦ ἀνωτάτου οὐρανοῦ μὲ φαίνεται νὰ χρούω

Τὴν δέρριν, καὶ ἐπάνωθεν ν' ἀκούω τῶν ἀγγέλων

Χορὸν, γλυκολυρίζοντα τὸ εὐδαιμόν μου μέλλον! —

Εἰς μάτην τώρα ἡ Ἥρῃ, μὲ χεῖρα εὐσπλαγχνίας,

Νὰ τὸν ἐγείρῃ ἤθελεν ἐκ θέσεως ἀθλίας·

Χεῖρ σιδηρᾶ ἀπὸ ἐκεῖ δὲν τὸν μετατοπίζει.

Εἰς μάτην εἰς τὰ ὦτά του ἡ κόρη ψιθυρίζει:

« Στὰς ὄχθας, ποῦ σ' ἐγέννησαν, ἐπίσρεψε, ὦ ξένε!

Αἱ ὄχθαι, ποῦ σ' ἐγέννησαν, ἂν ᾦναι μακρυσμένοι,

Επίσρεψε, καὶ μὴ ζητῆς, καθὼς πτηνὸν πληγμένον,

Νὰ σύρῃς εἰς τὰ σήθη σου ἐν βέλος καρφωμένον.

Σὲ τὸ προλέγω· ἂν πρὸς σὲ ἀνοίξῃ ἡ σοργή μου,

Κ' οἱ δύο θὰ φθονήσωμεν τὰ σκότῃ τῆς ἐρήμου.... »

« Λοιπὸν, τὸ θέλεις, φίλε μου; τὸν λέγει τέλος πάντων·

Ομνύεις τὴν διάρκειαν ἐρώτων ἀκραδάντων;

Ομνύεις πίστιν ἄδολον; — ἐγέρθητι· σπογγίσου·

Εἰπὲ, πῶς ὀνομάζεσαι; τίς εἶναι ἡ πατρίς σου;

Εμὲ, ὠνόμασαν Ἡρῶ, τὸ δὲ κατοίκημά μου

Θέμεθλον ἔχει τὴν ὄφρυν τῆς παραλίας ἄμμου.

Ναί, πρὸ τῆς πόλεως Σησοῦ, ἐκεῖ, ὅπου τὸ κῦμα,
 Σχιρτῶν μὲ ἀχαλίνωτον γιγαντιαῖον βῆμα,
 Εἰς τὸ ζενίθ ἐρίζεται τοῦ κολοσσοῦ νὰ φθάσῃ,
 Καὶ πέτρας τραπεζοειδεῖς, ὀγκώδεις ν' ἀποσπάσῃ,
 Ὑπάρχει πύργος ὑψηλὸς, πύργος οὐρανομήκης,
 Ἐνθα οἰκῶ ἐκ πατρικῆς ἀποτροπαίου δίκης.
 Ὅταν ἐδῶ ὁ Αἰόλος τοὺς ὑπουργούς του σέλλῃ,
 Τὸ ἄγριόν μου οἶκημα καθίσταται κυψέλη
 Εἰς τὰ θαλάσσια πτηνὰ, ὅσα τὸ τριγυρίζουν,
 Ὅσα κολάσεως φωνὴν ἐλεεινὴν ῥυθμίζουν.
 Ἐδῶ μὲ κατεδίκασαν οἱ συγεροὶ γονεῖς μου·
 Γείτων μου εἶν' ἡ θάλασσα, καὶ ὁ ἀφρὸς κρηπὶς μου,
 Καὶ σύμβουλος παρήγορος, ἡ σύντροφος γλυκεῖα,
 Τῆς πανσελήνου ἡ μορφή, ἐν τῇ μεσονυχτίᾳ.
 Ἐκτὸς μιᾶς πρεσβύτιδος ῥαθύμου θεραπαίνης,
 Ζῶσαν ψυχὴν ἄλλην σιμὰ ἐμοῦ νὰ μὴ προσμένῃς.

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

43

Ποῦ εἶναι αἱ συνήλικες τῆς νηπιότητός μου;
 Τῆς κοινωνίας ὃ ναὸς ἐρράγισεν ἐμπρός μου.
 Δὲν εἶναι τάφος ζωντανὸς αὐτὴ ἡ σέρησίς μου;
 Αὐτοκτονίας σχέδιον ἢ ἀπομάκρυνσίς μου;
 Κατηγορεῖτε ἄσπλαγχνα, θνητοὶ, τὸν αὐτοκτόνον·
 Τὸν λέγετε δειλότατον, ἀντάρτην, μισαιφόνον,
 Διότι φεύγει τῆς ζωῆς τοὺς πόνους καὶ τὰς λύπας·
 Οἱ μοναχοὶ, εἰπέτε με, ὅς τὰς σκοτεινάς τῶν τρύπας,
 Τί ἄλλο παρὰ ἔκλειψις μελῶν τῆς κοινωνίας;
 Ω, ποίας πλέον κ' ἐξ αὐτῶν προσμένεις βοηθείας;
 Ναὶ, διαφέρουν αἱ ὁδοὶ, πλην ὅς ἓνα σκοπὸν φθάνουν·
 Δειλότατοι ἀμφοτέρω, ἐπίσης ἀμαρτάνουν,
 Ἀοῦ τὸ ἀλληλέγγυον τῆς κοινωνίας βάρος
 Εναποθέτουν εἰς ὑμᾶς, μὴ σερουμένους θάρρος.
 Ὁ αὐτοκτόνος μάλιστα ἂν ᾔηται στασιμότης,
 Ὁ μοναχὸς εἶναι δεινὴ ὀπισθοδρομικότης.

Ἴδου ἐγώ... μὲ φέρουσι τοὺς τῶν βροτῶν ἰδρῶτας·
 Τοὺς καταπίνω.... πλήν αὐτὰ τὰ σπλάγχνα ἂν ἡρώτας. ---
 Ὡς τόσον ἀναλίσκομαι ἐντὸς συμπερασμάτων·
 Ἐκώφανε τὰ ὦτά μου καὶ ὁ ῥόχθος τῶν κυμάτων....
 Ψυχὴν ἐζήτουν ἡμερον νὰ μὲ παρηγορήσῃ·
 Ψυχὴν ἂν ἔχῃς ἡμερον, ἅς μὴ τὸ παραιτήσῃ. » ---
 Ὡμίλει· ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς ὁ λόγος τῆς ἐκπνέει,
 Κ' ἓνα μέγαλον δάκρυον 'ς τὰς παρειάς τῆς ῥέει.

Χῆαι ἄβραϊ νεάνιδες τῶν Μασιχοχωρίων!
 Ὄποταν συναθροίζεσθε 'ς τὸ δένδρον τῶν δακρύων,
 Ὡ! τοῦ ὁποίου ὁ κορμὸς πρὸς ἓνα μέρος κλίνει,
 Ὡς χηρευμένη νέα τις, ἥτις θρηνοῦσ' ἀφίνει
 Τὴν κόμην τῆς ἀπόλυτον, σφυγνὴν, συγχεχυμένην,
 Καὶ τὴν σολὴν τῆς ἄχομψον, καὶ πάντ' ἡμελημένην,

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

45

Καὶ δάκρυ ἀδαμάντινον σκορπίζει εἰς τὸ χῶμα!
 Ἐπόθουν νὰ μουρμούριζε τὸ εὐχαρί σας σόμα
 τοὺς φθόγλους τούτους τῆς Ἡροῦς; καὶ τὸ μεγάλο δάκρυ,
 Ὅπου ἐγέννησαν παλμοὶ, τῶν ἀκροτέρων ἄκροι·
 Ἀ, τότε, εἶμαι βέβαιος, ἤθελε χαίρειν ἤττον
 Τὸ ἀναχωρητήριον ἐκεῖνο τῶν Νενήτων.

Θεέ μου, πόσον ἔξοχος εἶναι ἡ ωραιότης,
 Ὅτε τὴν σέφει ἱλαρῶς ἡ μελαγχολικότης!
 Οἱ τῶν ἀγγέλων γλυκασμοὶ, τῆς φύσεως τὰ μέλη,
 Αἱ ἁρμονίαι τοῦ παντός, ἐκρέουσιν ὡς μέλι
 Ἀφ' ἐν τοιοῦτον πρόσωπον, κ' ἡλεκτρικὸν σπινθῆρα
 Προάγουσι, κενούμενον εἰς ἕτερον κρατῆρα.
 Ὡς διὰ σύρματος χρυσοῦ αἰθέρας ἀναβαίνων,
 Εἰλχύετο κί' ὁ Λέανδρος πρὸς τὴν Ἡρῶν, ἀσθμαίνων:

46 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

« Ναί, ἄγγελε! τοῦ βίου μου ὁ κόμβος διελύθη,
 Καὶ χάρις ἀκατάληπτος τριγύρω μου ἐχύθη.
 Ἐπάνω εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κυματώδους κόσμου,
 Ἐλπίδες ἐτῶν εἴκοσιν ἐσβέσθησαν ἐμπρός μου·
 Ἐνῶ δὲ πλάνης, ἄσεγος, 'ς τὸ μέλλον ἀπελπίσθην,
 Ἐξαίφνης βλέπω σήμερον ὅτι ἐλλιμενίσθην.
 Τί εἴμεθα οἱ ἄθλιοι θνητοὶ ἐπὶ τῆς σφαίρας;—
 Ὡς πτέριον, παιζόμενον εἰς τέσσαρας ἀέρας,
 Ἡ, καθὼς νῆσον πλέουσαν εἰς ῥεῦμα θυμωμένον,
 Ἡ, ὡς πλανήτην νεωστὶ ἀκρωτηριασμένον,
 Τὸ σκάφος μου διέκρινον ἀλληλοδιαδόχως·
 Καὶ περίξ εἰς τὸ σῶμα μου ἂν ᾔτο καπνοδόχος,
 Τῶν τῆς καρδίας μου πληγῶν αἱ ἀναθυμιάσεις,
 Αὐτὸ τὸ «ἄχ!» τὸ συνεχές, ᾗθελε τὰς ἐκτάσεις
 Τοῦ θυρωροῦ σωλῆνός μου πυκνοκαταμαυρίσει.
 Μόνου ἐμοῦ; παντὸς θνητοῦ ἢ ἀθυμίας ἴση!—

Ἀλλ' ὅμως, ἔρχεται καιρὸς, τὸ πτέριόν μας σώνει,
 Κ' εἰς ἀηδόνοσ φωλεὰν πηγαίνει καὶ καρφώνει.
 Μία θέλ' εἶσθαι ἡ σιγμή· ἡ πλέουσά μας νῆσος
 Εἰς κοῖλόν τι τοῦ ποταμοῦ θέλει εἰσδύσειν ἴσως,
 Καὶ χεῖρ τις διαβατικὴ θὰ πῆξῃ τὸν πλανήτην
 Κατὰ τὸ κατακόρυφον, ἀπόμαχον ἀλίτην.
 Αὐτ' ἡ ἀηδονοφωλιά, τοῦ ποταμοῦ τὸ κοῖλον,
 Αὐτὸ τὸ κατακόρυφον, δὲν εἶναι τὸ ποικίλον
 Τοῦ Ἑρωτός μας ἄσυλον, τὸ μόνον σέγασμά μας,
 Τὸ μόνον θνητοέδесμα, τὸ μόνον γλύκασμά μας; »

Τὸν λόγον του διέκοψε μιᾶς κεραίας παῦσις.
 Ἀλλὰ ὁ ἐρωτόληπτος δὲν βλέπει ἀναπχύσεις.
 Ρητορικὴν καὶ Ποίησιν ὁ Ἑρως εἰκονίζει,
 Καὶ ὕλην ἀνεξάντλητον εἰς τοὺς πιστοὺς χαρίζει.

48 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Οἱ μαγευμένοι λόγοι του, ὅταν τὸ πάθος ζέη,
Πολλάκις συχνολέγονται, καὶ ὅμως εἶναι νέοι.
Α, εἶναι πολυμήχανος ὁ πανδαμάτωρ Ἔρως!
Εἰς ὅντινα εὐνοϊκὸν παραχωρήσῃ μέρος,
Παντοῦ, ὡς φύλαξ ἄγγελος ἐκεῖνον συνοδεύει,
Κ' ἐδραῖον ἐπιχείρημα ἀκαταπαύτως νεύει.

Ω ὑψηλὴ παραφορὰ, κορύφωσις τοῦ πάθους,
Μηχανικὴ ἀνάβασις, ἄρσις ωραίου λάθους!
Σπασμωδικῶς κινούμενος, ψηλαφητὶ πηγαίνων,
Επάνω εἰς τὸν ὠμόν της τὸν χρυσαλλοπλασμένον,
Τότ' ἔφερεν ὁ Λέανδρος τὴν δεξιάν του χεῖρα,
Κ' εἰς τῶν σθηθῶν της τὰ πολλὰ καταμεθύσας μύρα:
« Παρθένε, πάλιν ἔκραξεν, ἀμίαντε παρθένε!
Εμπρός σου, τ' εἶν' αἱ θάλασσαι αἱ ἐξηγριωμέναι;

Τὸ πῦρ καὶ ἂν ἐκόχλαζεν εἰς τόπον τῶν ὑδάτων,
 Ὁ πόντος κί' ἂν συνίσατο ἐκ πυρωδῶν κυμάτων,
 Ἡ φλόξ καὶ ἂν ἐρῥαίνετο διὰ μεγάλου κάδου,
 Ἐμπρὸς εἰς τὸν σὸν ἔρωτα, τ' εἶναι τὸ πῦρ τοῦ ἄδου;
 Σ τῶν κόλπων σου ἐρχόμενος τὸν εὐθαλῆ λειμῶνα,
 Ὡς παίγνιον φαντάζομαι τὸν χεῖρισὸν χειμῶνα.
 Ὁ βρόντος δ' ὀδυνηρὸς θαλάσσης βαρυκρότου,
 Θὰ μὲ φανῇ νανούρισμα· ὦδὴ ταξειδιώτου.
 Τί εἶναι ὁ ἀγάρρροος Ἑλλήσποντος ἐμπρός μου,
 Τὴν εὐνοιάν σου προσδοκῶν, ὦ ζωηφόρον φῶς μου!»

« Δὲν κατοικῶ πολὺ μακρὰν, φιλτάτῃ βασιλίσμου!
 Ἡ παραλία Ἐβυδος, ναί, εἶναι ἡ πατρίς μου,
 Πλὴν μὴ σέ μέλη· πτέρυγας δὲν θέλω, νὰ πετάξω.
 Τὸν Ἐρωτά σου βοηθὸν ὅταν ἐγὼ φωνάξω,

50 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Τί εἶναι ὁ ἀγάρροος Ἑλλήσποντος ἐμπρός μου ,
 Αφοῦ μέ ὑποδέχεται τὸ ζωηφόρον φῶς μου! »

« Μόνον ἐν μέσον σέ ζητῶ· ἡ νύξ ὅταν ἀρχίζῃ
 Τὴν σκοτεινὴν τῆς πτέρυγα 'ς τὴν γῆν μας νὰ σαθμίζῃ ,
 Τὸ πᾶν ὅταν καλύπτεται ἐκ πέπλου πυκνοτάτου ,
 Ἐπὶ τὸ μέτωπον τοῦ σοῦ πύργου, τοῦ ἡλιβάτου ,
 Ἐνα σου λύχνον κρέμαζε, ὅπου ἐνατενίζων ,
 Ποτὲ νὰ μὴ μ' ἀποπλανᾷ ἀλλοδαπῆς δρίζων.
 Ο ναύτης ἄς παρατηρῇ τὸν βόρειον Ἀρκτοῦρον·
 Εγώ; τί θέλω εὐνοίαν ἀσέρων ἐπικούρων ;
 Τὸν γαληναῖον λύχνον μου ἅμα παρατηρήσω ,
 Σ τὸν ἄπειρον Ἑλλήσποντον εὐθὺς θὰ εἰσπηδήσω.
 Αἶ! τ' εἶναι ὁ ἀγάρροος Ἑλλήσποντος ἐμπρός μου ,
 Ἐνῷ θὰ βλέπω ἀντικρὺ τὸ ζωηφόρον φῶς μου! »

« Τὴν Ἀφροδίτην ἔτεξε τὸ κύμα τῆς θαλάσσης·
Στῆς Ἀφροδίτης τὸν ναὸν σὺ, φίλη μου, ἀνάσσεις.
 Εἰς τὴν Σησὸν ἰέρειαν ἔχει ἡ Ἀφροδίτη·
 Τὴν ἀγαπᾷ ὁ Λέανδρος, ποντοπλανῇ μου κήτη!
 Καὶ ποῖον ζόμ' ἀποτολμᾷ νὰ ἀνοιχθῇ ὡς τάφος;
 Δὲν δίδω εἰς τὰ κύματα ἀσφαλτωμένον σκάφος·
 Τὰ δίδω σῶμα ἔμψυχον, 'ς τοὺς πόρους τοῦ ὀποίου,
 Ἀφ' ἑνὸς Ἑρως κατοικεῖ, εἰς τόπον καλωδίου.
 Τὸ σῶμα ἔχουν λέμβον των, τὰς χεῖράς του κωπία,
 Καὶ φάρος των ἀλάνθαστος ἢ ἀντικρὺ ἐξία.
 Καὶ τ' εἶναι ὁ ἀγάρρῃος Ἑλλήσποντος ἔμπρός μου,
 Φάρος ἀφοῦ ἔρωμανῆς θέλ' εἶσθαι ὁδηγός μου! »

Ἄλλ' ὅτε τὰς ἀλύσεις των οἱ ἄνεμοι συνθλάσουν,
Κ' ἐξέλθωσι τὸ πρόσωπον τῆς γῆς μας νὰ χαλάσουν,

52 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Ω, τότε, φίλη, πρόσεχε τὴν ὁδηγὸν κλωσὴν μου,
Μήπως ποτὲ ἀποκοπῇ, καὶ χάνω τὴν ζωὴν μου. »

Τοιουτοτρόπως, ἔκαμαν τὸν ὄρκον ἀμοιβαῖον,
Νὰ πλέκουν ἐπιχείρημα ἱπρωτοφανὲς καὶ νέον:
Ἡ μὲν νὰ ἀναξέλλη φῶς, ἀσέρα χωρὶς φάσεις,
Ὁ δὲ νὰ διακολυμβᾷ τὸ ρεῦμα τῆς θαλάσσης.
Αφοῦ δὲ συνεώρτασαν τοὺς ὑμεναίους τότε,
Μὲ λύπην ἐχωρίσθησαν ἀμφοτέροι, ὁπότε
Ὁρθρὸς βαθὺς προσήγγιζεν· ὁ μὲν πρὸς τὰ πελάγη,
Διὰ νὰ εὕρῃ πλοῖόν τι Ἀβυδινὸν ὑπάγει·
Ἡ δὲ εἰς τὴν ὑψάχενον οἰκοδομὴν τῆς τρέχει·
Καὶ ρεῦμα ἀπὸ δάκρυα τὰς παρειάς τῆς βρέχει,
Ὡς ἀποχωρίζεται· « Ὑγείαινε! τὸν λέγει·
Τὸ πᾶν μου σ' ἀφωσίωσα, καὶ ἔλεγχος δὲν μὲ ψέγει.

Πολλὰς φορὰς εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην καθημένη,
 Καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονος οἰκτρῶς σφριζομένη,
 Ω! ἔλεγον, κυττάζουσα τὴν ὄψιν τῆς θαλάσσης·
 Ἀρα γε ἔχει ἄλλο τι τόσον μακρὰς ἐκτάσεις!
 Ω! ἔλεγον ἐμβλέπουσα ἔς τὸ ἄπειρον τῆς ἄμμου·
 Ὑπάρχει ἀπειρότερον; ὑπάρχει, Δέσποινά μου;
 Ω! ἔλεγον, πῶς τρέχουσιν οἱ ἵπποι εἰς τὸ φράγμα!
 Ὑπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον ταχύτερόν τι πρᾶγμα!
 Καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἀδελφὸν, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν μας,
 Ὑπάρχει προσφιλέστερον ποτὲ εἰς τὴν ψυχὴν μας!
 Κ' εἰς ὅλα ἄρρητος φωνὴ μὲ ἔλεγεν « ὑπάρχει! »
 Εἰς τὸν εὐρὺν ὠκεανὸν ὃ οὐρανὸς δὲν ἄρχει;
 Τὴν ἄμμον δὲν ὑπερτεροῦν τὰ πλήθη τῶν ἐντόμων;
 Ὁ ὀφθαλμὸς, τί, δὲν περνᾷ ταχύτερα τὸν δρόμον;
 Καὶ ἀπὸ τ' ὄνομ' ἀδελφοῦ, τὸ ὄνομα συμβίου,
 Δὲν εἶναι προσφιλέστερον; τὸ ἥδιστον τοῦ βίου!

Καὶ διατὶ νὰ χωρισθῶ λοιπὸν τὸν ἥλιόν μου ;

Καὶ πῶς λοιπὸν ν' ἀποσπασθῶ ἐσὲ τὸν ἑαυτόν μου ;

Ορχίσου , ὅτι τάχιστα θὰ μ' ἐπιστρέψῃς πάλιν....

Υγείαινε! — Τὰ σπλάγχνα μου εὐρίσκονται εἰς πάλιν·

Ν' ἀποσπασθοῦν ἐπιποθοῦν , κί' ἀφοῦ ἀποσχιρτήσουν ,

Κατόπιν σου... εἰς τὰ νερὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσουν.

Ω! κλαίεις ;... κλαίω ;... Λάβε! νὰ αὐτὸν τὸν σεναγμόν μου!

Υγείαινε! Θὰ σὲ ἰδῶ ἀπόψε 'ς τ' ὄνειρόν μου·

Πλὴν , πότε ἢ αὐριανὴ θ' ἐξημερώσ' ἡμέρα ;

Καὶ πότε πάλιν θὰ ἰδῶ τὸν ἑσπερον ἁσέρα ;

Πολὺ φοβοῦμαι, Λέανδρε, μήπως καὶ δὲν βασάξω...

Νὰ ἔλθῃς λοιπὸν ἄφευκτα, διότι θὰ σπαράξω! » —

Εν φίλημα εἰς τὰς σκηνὰς αὐτὰς θὰ δώσῃ πέρας. —

Ο Λέανδρος τὸν ὄρκον του φυλάττει καθ' ἑσπέρας·

Πλὴν, ψεῦ! εἰς τὸν λαμβάνοντα τῆς ἔξεως τὸ θάρρος!

Ας περιμένη ἄφευκτα τῆς συμφορᾶς τὸ βάρος.

Οὶ ζέφανοι οἱ δάφνινοι τῶν αἰχμητῶν ἡρώων,

Εγχεύπτουν σκορπιοειδές, φαρμακερόν τι ζῶον.

Ο τελευταῖος ζέφανος μετώπου θρασυτάτου,

Εἶναι δ ζέφανος ἐνὸς ὀδυνηροῦ θανάτου.

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

Δέδυκε μὲν ἅ σελάνα,
Καὶ πλειάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα
Εγὼ δὲ μόνα καθεύδω. (Σαπφώ.)

On doute
La nuit...
J' écoute : —
Tout fuit,
Tout passe ;
L' espace
Efface
Le bruit.
(VICTOR HUGO, *Les Djinns.*)

ΚΑΙ ποῖος τὴν συνέχειαν τοῦ δράματος νὰ ψάλῃ! —

Εἰς ἐβενῶδες ὄχημα ἡ Νύξ εἶχε προβάλει·

Καὶ ἄτακτον τὸ πέτασμα τῆς μαύρης νυκτερίδος

Προάγγελος ἐφαίνετο τῆς ἄνω βασιλίδος.

Ἡ Νύξ! μεγαλοπρέπειαν ὁ κόσμος ἐνεδύθη·

Ἡ ἀδρανὴς ὄχλοβοὴ εἰς θάμβος διελύθη,

Καθὼς ἡ μακρυνὴ ἡχώ, ἥτις τὸ πᾶν καλύπτει,
 Κ' ἐξασθενοῦσα βαθμηδὸν, συγκόπτεται καὶ πίπτει.
 Ἡ Νύξ! τερπνὴ ἀνάπαυλα τῶν ἐργωδῶν ἀνθρώπων,
 Πετᾷ μὲ ὄμματα κλεισὰ εἰς διασάσεις τόπων,
 Κ' ἐνῶ λαμβάνουν οἱ θνητοὶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιᾶς της
 Τὸν Ὕπνον καὶ τὸν Ὀνειρον, τὰ δίδυμα παιδιὰ της,
 Τὸ πᾶν καθεύδ' εἰς νάρκωσιν· ῥογχάζ' εἰς ἡσυχίαν!
 Μόνος δ' ἐρωτόληπτος ποθεῖ τὴν ἀγρυπνίαν.
 Εἰς τὴν πολύφλοισβον αὐτὴν ἄκτὴν παραμονεύει
 Τὸν προσφιλεῖ τηλέγραφον, καὶ διανυκτερεύει.

ὦ τὴν ἐπιμελεῖ Ἡρώ! τὸν λύχνον ἀνασθίνει·
 Ἰδοὺ δ' ὁ λύχνος.... ὑπ' αὐτὸν εὐρίσκεται Ἐκείνη!
 Φλέγει τὸ πῦρ τὴν λιπαρὰν τοῦ λύχνου θρυαλλίδα,
 Συμφλέγεται δ' Ἀλέανδρος· σκιρτᾷ τὴν ἐπωμίδα

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

61

Γῆς ἐλαφρᾶς ἐσθῆτός του εἰς μίαν σιγμὴν λύει,
 Ἐκδύεται σενόχωρος, ξεσχίζει, ἀπολύει,
 Κυλίσσει εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ μόνον ἔνδυμά του....
 Αἶ! τοῦ πελάγους ἡ πνοὴ κτυπᾷ τὰ στήθιά του·
 Ἦδη πατεῖ εἰς τὰ νερά· καὶ ἀνατριχιάζει,
 Καὶ ψιθυρίζει μουσικὰ, κ' ἐνίοτε σενάζει:

- « Δεινὸς εἶν' ὁ Ἔρως!
- » Δεινὸς ὑπερτέρως!
- » Κι' ὁ πόντος δεινός!
- » Ἀλλὰ τὸ θαλάσσης
- » Πληροῦν τὰς ἐκτάσεις
- » Εἶν' ὕδωρ, κοινῶς.
- » Εμὲ δ' ἐνδομύχως
- » Φλογίζει παμψύχως
- » Τοῦ Ἑρωτος πῦρ.

» Ω, θάρρει, καρδία!
 » Ποσῶς μὴ ὠχρία!
 » Εμφλέγου, κρατήρ!

» Τὸ ὕδωρ, καλή μου,
 » Ωρκίσθη μαζῇ μου
 » Εἰρήνης σιγμάς·
 » Καὶ θάρρει, ναὶ, θάρρει
 » Τὸν πόντον μὲ θάρρη
 » Ἀν νυχτοπερνᾷς.

» Αχούεις τὸν ῥόχθον,
 » Καὶ τρέμεις τὸν μόχθον;
 » Μὴ τάχ' ἄγνοεῖς,
 » Πῶς κόρη ἀπάσης
 » Ἡ Κύπρις θαλάσσης
 » Βασάζει τὰς κλεῖς;

- » Ποσῶς μὴ σὲ μέλη·
 » Τὸ χῦμα ὡς θέλει
 » Ἀς βροντοφωνῇ.
 » Συντρέχ' ἡ Κυπρία,
 » Ενθάδε καρδία
 » Ερωτοπονεῖ. »

Καὶ πίπτει εἰς τὰ ὕδατα· καὶ βλέπων εἰς τὸ φῶς του,
 Τρώγει τὸ χῦμα, ἢ δελφιν, προβαίνει ἀπ' ἐμπρός του.

Τίς εἶν' ἐκεῖνη, ἡ λευκὴν ἐσθῆτα ἐνδυμένη;
 Σ τοῦ πύργου τὰ περίχειλα ἀναβοκαταβαίνει.
 Σαλεύει τὴν ἐσθῆτά της ἡ αὔρα τῆς θαλάσσης,
 Κ' οἱ βόσρυχοί της πλέουσι 'ς τῆς αὔρας τὰς ἐντάσεις.
 Φάσμα σὲ φαίνεται δειλὸν, τ' ὁποῖον συνειθίζει
 Οπου σιμόνει θάνατος, ἐχεῖ καὶ νῦν καθίζη.

64 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Πλὴν τί σημαίνει τάχατε ἓνας λαμπτήρ ἐμπρός του!

Ιδέ το, πόσον ἄγρυπνον ζωογονεῖ τὸ φῶς του....

Καὶ τί νὰ ᾔηται; κορασὶς, ἢ τῆς νυκτὸς ἀπάτη!

Εγείρεται, καὶ κάθηται, καὶ μουρμουρίζει κάτι....

Ἄν αὐτὸ ψάλλει, τῶν μελῶν βασιάζει τὴν τρυτάνην.

Τόσον μελίρρυτος φωνή! ὡς εἰς χρυσῇν λεκάνην,

Οπότ' ἐρεβινθοειδῆς ἐμπέσῃ μαργαρίτης,

Ἡχὼ γλυκεῖαν παραιτεῖ ἢ σκοτεινὴ φωνή της :

- « Τοῦ Ἑλλησπόντου κύματα, σιγὰ τὸν ἐρασὴν μου!
- » Τὴν εὐθραυσον οἰκτεῖρετε ζωὴν του καὶ ζωὴν μου.
- » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
- » Ε! ρυπαπαί! ἡρωϊχὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

- » Πρὶν νὰ χαράξῃ ἡ αὐγὴ, Βορέα, μὴ ἔυπνήσῃς.
- » Αἶολε, τοὺς ἀνέμους σου ὡς τότε νὰ κρατήσῃς.

- » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
 » Ε! ρυπαπαί! ἡρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

- » Κοιμᾶσαι, Ἀμφιτρίτη μου; κοιμᾶσθε, Νηρηίδες;
 » Κοιμᾶσθε καὶ σεῖς, Τρίτωνες; σὺ, Ποσειδῶν τὸν ἴδες;
 » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
 » Ε! ρυπαπαί! ἡρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

- » Δέν θέλω οὔτ' ἐπιθυμῶ τὴν γῆν μέ τὰ καλά της,
 » Πλὴν ὅ,τι νῦν ἡ θάλασσα φέρ' εἰς τὴν ἀγκαλιά της.
 » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
 » Ε! ρυπαπαί! ἡρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

- » Εἰπέ με, γλυχέ Ἑσπερε, ποῦ τώρα ταξειδεύεις;
 » Εἰς τὴν ἀκύμαντον ξηρὰν, εἰπέ με, συνορεύεις;
 » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
 » Ε! ρυπαπαί! ἡρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

- » Αἶ, αἶ... σχεδὸν τὸ ὄμμα μου τῶρα τὸν ξεχωρίζει.
 » Δὲν εἶν' ἐκεῖ, ὅπου σκιρτᾷ τὸ χῦμα καὶ ἀφρίζει ;
 » Σ' εὐχαρισῶ, ὦ ρεῦμά μου· τὸν σπρώχνεις ἀνεπάφως.
 » Ε, ρυπαπαί! ὦ, ρυπαπαί! ἐρωμανές μου σκάφος!

Ἐν τούτοις καὶ ὁ Λέανδρος πατεῖ τὴν παραλίαν,
 Καὶ βλέπει ἐκεῖ πρόθυμον κ' ἐτοίμην τὴν συμβίαν.
 Ω, τί σιωπηλαὶ χαραί! ὁ ἐξασθενισμένος,
 Ασμένως ὑποδέχεται, καὶ σκέπεται ἀσμένως·
 Ως νεοσσὸς, ὅς τις ἀφροῦ δεινῶς ὁδοιπορήσῃ,
 Εὐρίσκει ῥάμφος πρόθυμον νὰ τὸν φιλοξενίῃ.
 Ἀπὸ τοῦ πόντου τοὺς ἀφροὺς ἐνῶ ἀκόμη σάζει,
 Ἡ Νύμφη εἰς τὸν πύργον τῆς τότε ἀναβιβάζει
 Ασθμαίνοντα καὶ τρέμοντα τὸν ἥρωα Νυμφίον.
 Ρογχάζει ἡ θεράπαινα εἰς ἓν μικρὸν κελλίον!

Καλὰ ῥογχάζει· ἄφες την· ἄφες την νὰ κοιμᾶται·
 Εἶναι πολὺ ὑπνοβαρὴς, καὶ ποῖος μεριμνᾶται; —
 Ἡρώ μου, ποῦ πηγαίνομεν; — « Εἰς τὸν Παρθενεῶνα·
 » Αὐτὸν θὰ καταστήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς Νυμφῶνα.
 » Φωνή τις ἐπιπληκτικὴ ἐγείρεται ἐντός μου,
 » Πλὴν, Λέανδρε, ὦ Λέανδρε! δὲν εἶσαι σύζυγός μου; »

Καὶ ἔφερε τὸν Λέανδρον εἰς τὸν Παρθενεῶνα,
 Καὶ πρὶν τὸν δώσει τὸν σεγνόν, τὸν καθαρὸν χιτῶνα,
 Ἀπὸ τὰ φύκη τῆς ἄλδς τὸ σῶμά του σπογγίζει,
 Καὶ μὲ ἰάσμου ἔλαιον τὸν καταρωματίζει.
 Ἐπειτα δὲ εἰς κράββατον σρώματος παχυτάτου
 Τὸν θέτει, καὶ συγκάθηται, ὡς σύζυγος, σιμά του.

68 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

« Νυμφίε, 'δεινοπάθησες' καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον,
 Νυμφίε, 'δεινοπάθησες. Εἰς τὸν τοῦ πόντου σάλον,
 Εἰς τὴν ἀφόρητον ὁσμὴν τῶν ἁλμυρῶν ὑδάτων
 Ανθεῖξες; καὶ εὕρίσχεσαι ἐντὸς ἐμῶν δομάτων; » —

Ἄπὸ τ' ἀφρώδη κύματα δπύταν τὶς ἐκβαίνῃ,
 Ενῶ τὸν ὑποδέχεται ὠραία ἐρωμένη,
 Πόσον γλυκὺ, ἀπ' ἔξω μὲν ν' ἀκούῃ τριχυμίας,
 Κι' αὐτὸς νὰ περιθάλληται ἐντὸς θερμῆς ἐξίας!
 Νὰ δέχετ' ΕΝΑ φίλημα διὰ τὸν κλείδωνά του,
 ΔΥΟ, διὰ τὴν ἄμεσον θαρράλαιοτήτά του·
 ΤΡΙΑ, διὰ τὸν φόβον του· ΟΚΤΩ, διὰ τὸν κόπον·
 ΠΛΕΙΣΤΑ διὰ τὴν ἡδονὴν, — μ' ἓνα τοιοῦτον τρόπον!

Ο γάμος ἦτο γάμος, ναί· πλήν ἄνευ ὑμνωδίας.
 Τὸ λέχος, ἦτο λέχος, ναί· πλήν ἄνευ εὐλογίας.
 Κανεῖς δὲν ἶδεν ἀοιδὸν ἀπ' ἔξω τοῦ θαλάμου,
 Νὰ εὐφημῇ δι' ἱερᾶς ᾠδῆς ἐπιθαλάμου.
 Κανεῖς δὲν ἶδεν ὀρχηστὴν, μὲ χάριν νὰ χορεύῃ,
 Ἐκ' εἰς τοὺς εὐθύμους συγγενεῖς χαρὰς νὰ προμαντεύῃ.
 Κανεῖς δὲν ἶδε γηραιὸν νὰ εὐλογῇ πατέρα,
 Οὔτε χρυσοῦν ὑμέναιον συνάδουσιν μητέρα.
 Μόνοι τὸ λέχος ἔσρωνον, σιωπηλῶς, κρυφίως.
 Κανεῖς δὲν συνηυφραίνετο· — ἡ νύμφη, ὁ νυμφίος.
 Τέχνα τοῦ σκότους! μόν' ἡ νύξ θέλει τοὺς διασώσῃν.
 Ἡὼς ποτὲ τὴν κλίνην τῶν δὲν θέλει ἐνταμώσειν.

Ὡς τόσον χαῖρε, Λέανδρε, ἐνῶ τὴν ὥραν ἔχεις.
 Χαῖρε, ἐνῶ φθινόπωρον γαλήνης διατρέχεις.

Αὔριον ἔρχεται χειμῶν! τὸ κῦμα ἀγριόνει!

Πίπτ' ἡ χιών, ἡ χάλαζα, ὡς πυκνοτάτη σκόνη!

Ὁ Ποσειδὼν παραχωρεῖ εἰς τὴν βουλὴν τῆς Ὠρας!

Πρεσβεῖαι δὲ ἱερειῶν δὲν ἔχουν πλέον χώρας! —

Καὶ ὄντως, ἦλθεν ὁ καιρὸς, ὅστις ἐμπνέει τρόμον.

Εἰς τὴν ξηρὰν ἐμφράσσουσιν αἱ χάλαζαι τὸν δρόμον.

Πίπτ' ἡ χιών εἰς τὰ βουνά, ὁ λαίλαψ εἰς τὰ πελάγη,

Καὶ πᾶν σοιχεῖον πρόθυμον τὴν γῆν νὰ καταφάγη.

Τὴν θάλασσαν πολύςροφον κῦμα περιδινίζει.

Ἀφροῦς ἐν εἵδει σρώματος τὸ πέλαγος σκορπίζει.

Πρὸ πάντων πλὴν ἐκεῖν' ἡ νύξ, τεχοῦσα πένθους φήμην

Ἐντυπωμένη ἔμεινεν εἰς τῶν ναυτῶν τὴν μνήμην.

Ἦτον ἐσπέρα· τὰ πτηνὰ προώρως ἐπετοῦσαν,
 Καὶ ἀσφαλὲς προπύργιον ἀπόψε ἐζητοῦσαν.
 Ὁ γεωργὸς τοὺς βόας του ἔκλειε μυκωμένους,
 Καὶ προμχντεύων θύελλαν ἐμελετοῦσεν αἶνους.
 Στὸ σπήλαιόν του ὁ βοσκὸς σύννους ἀπόψε μένει,
 Καὶ τὸν συνήθη ἄρτον του εἰς μάτην περιμένει.
 Ἀνήσυχος ὁ σκύλλος του ἀπέξω τοῦ σπηλαίου,
 Ἐκλαιεν, ἐσιώπαινε, καὶ ἔκλαιεν ἐκ νέου·
 Ἐνῷ ψυχάλοι σπάνιοι, ἀλλὰ χονδραὶ, βαρεῖαι,
 Καὶ ἀστραπαὶ ῥομβοειδεῖς, λαμπρόταται, ταχεῖαι,
 Στὴν βαθυτέραν τρύπαν του ἐδίωκον καθένα,
 Ὡσαν νὰ προανήγγκελον κατακλυσμὸν κανένα.
 Ἐπάνω.... ποῦ Σελήνη, ποῦ; εἰς νέφη τεθαμμένη·
 Καὶ οἱ ἀσέρες αὐχμηροὶ καὶ διεσκορπισμένοι.
 Τὴν ζερεὰν, τὴν θάλασσαν σκότος πυκνὸν καλύπτει,
 Ὡς καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν δάκτυλόν του κρύπτει.

Θεέ! τί κύ-μα-τα βουνά, ἀπὸ τὴν Προποντίδα!

Τὰ δίδει ὕψος ὁ αἰθὴρ, καὶ ὁ πυθμὴν κρηπίδα·

Καὶ ὅπου ἄγριον ἄφρον τὸ ὄμμα ἀνιχνεύη,

Τῆς τριχυμίας τὸ πτηνὸν ἐπάνωθεν χορεύει. —

Ο Εὖρος θραύει τὴν ὄφρυν τοῦ σιβαροῦ Βορέως. —

Κράζει ὁ ναύτης· καὶ πηδᾷ· καὶ τρώγεται ματαίως.

Ὡς τέλους ἀπελπίζεται, κ' ἐν σκάφος μέλαν ῥίπτει·

Στὸν βράχον, ὅστις ὀπισθεν τὸν νεανίαν κρύπτει,

Προθύμως ἐκδυόμενον καὶ ζέοντα συνήθως

Ἀπὸ τὸ γλαφυρώτατον τοῦ πέραν λύχνου ἦθος.

Κατακλεισμὸς δὲν τὸν κλονεῖ τῆς φύσεως ἀπάσης!

Διόλου δὲν τὸν δειλιᾷ ὁ ἄδης τῆς θαλάσσης!

Διόλου δὲν τὸν δειλιᾷ· πλὴν τὸν ἐξαγριώνει.

Ὁ λύχνος, δὲν ἀνήπτετο; τοῦτο καὶ μόνον σώνει.

Ἡ καρτερόθυμος ψυχὴ!!! Ἐκδύεται· ἐμπίπτει·
 Τὼρ' ἀναβαίνει εἰς βουνὸν, τῶρα εἰς ἄδην σκύπτει.
 Εἰς μάτην πρὸς βοήθειαν κράζει τὴν Ἀφροδίτην,
 Τὸν Ποσειδῶνα ἄνακτα, ἧ καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην.
 Αὐτὸ τὸ πολυθρύλλητον, τὸ ὀργισμένον κῦμα,
 Θέλει σὲ φάγει, Λέανδρε· ἀπόψε ζητεῖ οὖμα!

« Ποῦ εἶσαι, Ἔρως! δύναμιν παρὰ θεοῖς δὲν ἔχεις;
 Σ τοῦ θύματός σου τὰς κραυγὰς ἐκώφανες! δὲν τρέχεις!
 Φανέ, ποῦ εἶσαι; — ἔσθυσες· αἶ, τὸ καταλαμβάνω.
 Απόφασις· τῆς μοίρας μου ἀπόψε δὲν λανθάνω....
 Τί μάτην ἀγωνίζομαι; ζητῶ νὰ προχωρήσω;
 Ποῦ χέρσος; ποῦ παράλιον; καὶ πότε νὰ πατήσω; ---
 Τί νὰ σὲ κάμω, ὦ Ἥρώ; τί θέλεις, ἐρωμένη;
 Βαβαί! θεοὶ καὶ δαίμονες ἀπόψε ὀργισμένοι,

74 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Δέν σέλλουν κῆτος ἄσυλον νὰ μὲ ἀποβρόψῃ,
 Σ τὰς ὄχθας σου ἀνέπαφον πάλιν νὰ μὲ ἀφῇσι.
 Πλὴν μάτην ἀγωνίζομαι· ζητῶ νὰ προχωρήσω;
 Ω! τοῦ θανάτου τὸ ποτὸν σιμόνω νὰ βροψῇσω.
 Ἡρώ, νεκρὸν ὅταν μ' εὗρῃς ἐπὶ τὴν παραλίαν,
 Κλαῦσ' ἐνὸς ἔρωτος θερμοῦ τὴν τόλμην τὴν θρασεῖαν.
 Καὶ φόρεσε τὸ ἔνδυμα, μεθ' οὗ καὶ συνειθίζεις,
 Τὴν τοῦ Ἀδώνιδος θαντὴν κατ' ἔτος νὰ κομίζῃς.
 « Ωλετο καλὸς Ἀδωνις! » ἡ ὄχθη ἄς βομβίσῃ.
 « Ωλετο καλὸς Ἀδωνις! » τὸ πέριξ ἄς ἡχήσῃ.
 Τὸν ὅσις σὲ ἐνέπνευσε τὴν τρυφερὰν ιδέαν
 Κλαῦσε· καὶ θάψε 'ς τὴν ἀκτὴν· καὶ φύτευσε ἱτέαν·
 Καὶ καθεσπέραν κρέμαζε λύχνον ἐπὶ τῶν κλόνων·
 Ἐκεῖ Ἡρὼ γονάτιζε καὶ θρήνει τον μὲ πόνον.
 Ω! μάτην ἀγωνίζομαι· εἴμ' αἰμωδιασμένος·
 Ν' ἀνοίξω τὰς παλάμας μου δὲν δύναμ' ἐπομένως.

Εἰς μάτην πλήττω τὰ νερά· τὸ κύμα μὲ σκεπάζει....

Ἡρώ!!! Ἡρώ!!! — Ἀλλοίμονον! Ἡρῶ, Ἡρῶ, φωνάζει,

Καὶ ὄγκος ἀπὸ θάλασσαν τοῦ ἔφραξε τὸ σῶμα....

Αὐτὸν τὸν ἐκατάπιε· καὶ ἄλλος εἷς ἀκόμα.

Ἀν πνιγερῶς ὠλόλυξε διὰ ὀλίγον χρόνον,

Μυσηριώδη λόγια, γνωστὰ 'ς τὸ ὕδωρ μόνον,

Ὡς τέλους ἀνεπαύθησαν καὶ χεῖρ, καὶ ποῦς δμοίως....

Ἰδοὺ ψυχρὸς ὡς κρύσαλλος ὁ φλογερὸς νυμφίος. —

Μάτην, Ἡρώ μου, ἀγρυπνεῖς· ὁ ἥρως σου κοιμᾶται.

Εἰς ὕφαλα βασίλεια τὸ σῶμά του πλανᾶται.

Ενίστε τὰ κύματα ἂν τὸ ἀναβιβάσουν,

Τὸ κάμνουν τάχα, φίλη μου, νὰ ἐπιδεικτιάσουν,

Πῶς τώρα τὸν ἐμπαίκτην των ἐδάμασαν καὶ ἔχουν·

Τὴν ἄβροχόν του κορυφὴν πῶς τώρα καταβρέχουν.

Ματαίως, φίλη, μελετᾷς τὸ σύνηθές σου ἄσμα·
 Τετέλεσαι· ἐξέλειπε τὸ ποθητόν σου πλᾶσμα,
 Τὸ προμαντεύεις καὶ θρηνεῖς; Τὸ προμαντεύει τοῦτο
 Τὸ μεσονύχτιον πτηνὸν, τὸ ὀλολύζον οὔτω.
 Πετᾷ, πετᾷ, ὅλον πετᾷ 'ς τὴν κεφαλὴν σου πέριξ,
 Καὶ ἀπαισίως σὲ φυσᾷ ἡ μελανὴ του πτέρυξ.
 Πολλάκις ἀναπαύεται 'ς τοῦ πύργου τὰς γωνίας,
 Καὶ πάλιν ἐξαναπετᾷ μὲ ῥήσεις ἀπαισίας.
 Μὴ κλαίῃς· τὴν καρδίαν σου ἐν δάκρυ θέλει πνίξει,
 Οπόταν ἡ Ἀνατολὴ τὰς θύρας της ἀνοίξῃ.

Καὶ ἦλθεν ἡ Ἀνατολή· καὶ ἡ Ἥρῳ δὲν ἶδε
 Τὸν ὑδατώδη Λέανδρον. Τὰ πρῶτα μὲν παρίδε·
 Ἀλλ' ὅτε διατρέξασα μὲ τὰ ὀμμάτιά της
 Τὴν θάλασσαν, ἐθαύμασε τὰ ἡρεμῇ νερά της,

Καὶ σκύπτει εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ πύργου της, καὶ βλέπει...

Ω! πῶς τὴν ἀγωνίαν της νὰ περιγράψω πρέπει!

Τοῦ ἐρασοῦ της ὁ χιτὼν πλέει ἐδῶ σχισμένος,

Καὶ παρεχεῖ ὁ ἴδιος, ὅλος αἵματωμένος,

Πληττόμενος, δερόμενος ἐν μέσῳ τῶν σκοπέλων,

Καὶ ὡς ἐλεεινολογῶν τὸ δυσυχές του μέλλον.

Δαρμὸς θαλάσσης ἤσπρισε τὸ δέρμα τῶν μελῶν του.

Ἦτο σχεδὸν μισανοικτὸς ὁ εἷς τῶν ὀφθαλμῶν του.

Τὸ σῶμα του ὁλόγυρα ἀφροὶ περιεσοίχουν,

Καὶ τῶν ὀρνέων οἱ κρωγμοὶ τριγύρω του ἀντήχουν.

Σ τοῦ πύργου τὰ θεμέλια τὸ κῦμα τὸν ἐκτύπα,

Κ' οἱ γύπες κατεγίνοντο νὰ τοῦ ἀνοίξουν τρύπα....

Ἄφωνος μένει ἡ Ἡρώ· χωρὶς αἰσθήσεις μένει.

Στήλη ἄλῃς σ' ἐφαίνετο· ψυχὴ λελιθωμένη.

Πλὴν ἔξαφνα ἀνδρίζεται· ἀναπηδᾷ ἔς τὸ χεῖλος·

Παρατηρεῖ ποῦ ἔκειτο ὁ δῦσηνός της φίλος·

Καὶ τὰς χρυσίνους σύρουσα τῆς κεφαλῆς της τρίχας,

Καὶ τῶν σθηθῶν της δέρουσα τὰς ἐγκυκλίους πτύχας·

« Στὴν ἀνοιξιν τοῦ βίου μου, τὸ πῦρ τῶν ἡμερῶν μου

» Εξαίφνης, λέγει, κρύφαλλον βλέπω πρὸ ὀφθαλμῶν μου!

» Μὲ σέφει ὁ Ὑμέναιος· μὲ σέφει βασιλίδα·

» Κ' εὐθὺς νὰ ἴδω τὴν ἐμὴν πεσοῦσαν κορωνίδα!

» Τοῦ ἐρασοῦ μου, ὄρνεα, μὴ πλήττετε τὸ σῶμα·

» Πτῶμα ζητεῖτε; ἀντ' αὐτοῦ ἰδοὺ ἐν ἄλλο πτῶμα! »

Νὰ εἶπη καὶ ἄλλα ἤθελεν· ἀλλ' ὁ πολὺς παλμός της

Τὸ σῶμα της ἐσφράγισεν ἀκόντως· σανικῶς της.

Ξεσχίζει τὸν χιτῶνά της ἔς τὰ πέριξ τῶν σθηθῶν της,

Σχορπᾷ τὰ τεύχη, καὶ σχορπᾷ ὁμοῦ τὸν ἑαυτόν της.

Ἡ γραῖά της θεράπεινα ἔτυχε ν' ἀναβαίνει...
 Ἡρώ μου! κράζει, καὶ ὀρμαῖ· ἀλλ' ἡ Ἡρώ ποῦ μένει!
 Αφίνει τὸν ἡλιακὸν', καὶ μὲ παλμοὺς θανάτου,
 Εἰς τὴν σανίδα σέκουσα βαθμοῦ τοῦ κατωτάτου,
 Ποῦ εἶναι, λέγει, θάλαμε! ποῦ εἶναι ἡ Ἡρώ σου!
 Καὶ ἡ ἡχὴ ἀντιλαλεῖ· « Ποῦ εἶναι ἡ Ἡρώ σου! »
 Πετᾷ εἰς τὸ παράλιον... --- Ἐλπίζεις πλέον, γύναι,
 Ἡ ἀπαλή σου ἰδέσποινα ἡμιθανῆς νὰ ᾔηται;
 Ἀλλ' ἔπεσε προκάρηνος· καὶ οὔτε διακρίνεις,
 Ἄν ἡ ἐλεεινὴ μορφή ᾔηται μορφή ἐκείνης.
 Ἀφες τὸ πτώμα νὰ κρατῇ σφικταγκαλιασμένας
 Τὰς ἑταιρείους του τομάς εἰς κρυερὰς ὠλένας....
 Καλὰ τὸ βλέπω· οἱ σεγνοὶ, οἱ γέροι ὀφθαλμοί σου
 Ἡῶραν καὶ πάλιν δάκρυα. Ἡ κάρα ἡ ψαρή σου,
 Ω, ἔχει χρεῖαν τῆς σποδοῦ· ὕπαγε, καὶ ἐνδύσου
 Τὰ μαῦρα, ποῦ ἐκρέμασες πρὸ χρόνων 'ς τὸ κελλί σου.

Νὰ κατὰβοῦν δὲν ἤργησαν ἀπὸ τῆς πολιτείας.

Ἀπέσυραν τὰ πτώματα ἐπὶ τῆς παραλίας.

Εκεῖ αἱ ὄχθαι τῆς Σησοῦ, πλησθεῖσαι παραπόνων,

Καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἐπροξενοῦσαν πόνον.

Μία πλὴν μήτηρ· εἷς πατήρ, ἠκούοντο πρὸ πάντων

Θρηνοῦντες γοερότατα τ' ὀδυνηρὸν συμβάν των.

Ἡ μήτηρ... Ἐνῶ ἔκειτο σφαδάζουσα 'ς τὸ χῶμα,

Εἶπε, καὶ τὴν ἀπέθεσαν τῆς θυγατρὸς τὸ σῶμα

Ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα, αἵματοκυλισμένον.

Καὶ τότε, μὲ τὸ σῆθός της τὸ φλογοκεκαυμένον

Τὴν θυγατέρα δέρουσα, ἐβάφετο κ' ἐκείνη

Σ τὸ αἷμα, ποῦ δὲν ἔπαυεν ἡ κόρη της νὰ χύνῃ.

« Κόρη μου! » ἐμουρμούριζεν ἡ μήτηρ ἡ ἀθλία·

» Ὡσεὶ σκιά μοῦ πέρασες· ὥσεὶ ἡμέρα μία.

» Εὐθὺς ἐξέλειπες!

» Καθὼς ὁ χόρτος τοῦ δρυμοῦ ἄώρως ἐξηράνθη,

- » Καὶ μ' ἐγκατέλειπες· καθὼς ἐν ἄνθος ἐμαράνθης ,
 » Καὶ μ' ἐγκατέλειπες!
 » Μίαν σιγμὴν σ' ἐγνώρισα· ὅταν εἰς τοὺς μαστοὺς μου
 » Εκρέμασο, καὶ σ' ἔδιδαν τοὺς μητρικοὺς χυλοὺς μου
 » Οἱ δύο πόροι μου,
 » Χάρις δεκαεξαετής! βλασέ τοῦ σώματός μου!
 » Ἡρώ μου, κόρη μου! γλυκὲ καρπὲ τοῦ ἔρωτός μου!
 » Ἡρώ μου, κόρη μου! »

Τὸ σῶμα ἐκ τοῦ σήθους τῆς δεινασικῶς ἡρπάγη,
 Κ' ἡ δυσυχῆς δεινασικῶς εἰς τὴν Σησὸν ὑπάγει.
 Ω! ἄς ὑπάγη· τῶν θνητῶν ὅλ' αἱ παρηγορίαι,
 Εἰς τῶν πονούντων τὰς ψυχὰς δὲν εἶναι ἰατρείαι.
 Οἱ λόγοι οἱ παρήγοροι φάρμακα ὁμοιάζουν·
 Ἀνωφελῆ, ὅταν δειναὶ αἱ νόσοι μᾶς σπαράζουν.

Ἀλλ' εἶν' ὑπερανθρώπινον τὸ βάλσαμον τοῦ Χρόνου·
 αὐτὸ εἶπέ με βάλσαμον τοῦ δεινοτέρου πόνου. (1)

Κ' ἐκεῖ ὅπου τὰ κύματα μόλις φιλοῦν τὸ χῶμα,
 Ὄπου συχνάκις σταματᾷ τοῦ διαβάτου ὄμμα,
 Ἐσκάφη λάκκος τρίπηχυς· ὁ λάκκος τοῦ θανάτου.
 Σ αὐτὸν τὰ δύο σώματα ἐτάφησαν· σιμά του,
 Δι' ἄρκετὸν διάστημα ἴδεν ὁ διαβάτης
 Πέτραν λευκὴν, ἐμφαίνουσαν τὰ ἐπιτάφιά της....

(1) Νὰ μοῦ ζήσῃ ὁ Π. Σοῦτσος! Ὅσακις τὸ ἀναγνώσω :

- « Τῶν καρδιῶν μας τὰς πληγὰς ὁ χρόνος βαλσαμόνει.
- « Σ τοῦ χρόνου τὰ πτερὰ πετοῦν οἱ ψυχικοὶ μας πόνοι.
- « Ὁ ἄνθρωπος γλυκογελαῖ, θρηνεῖ, καὶ πάλιν χαίρει·
- « Αἰώνια αἰσθήματα 'ς τὸ σῆθός του δὲν φέρει. »

τὸν νοῦν μου εἰς τοὺς οὐρανοὺς πᾶς σίχους του ἐπαίρει· τὸν
 εὐλογεῖ ἡ καρδίά μου, καὶ δάκρυ κατανυκτικὸν βρέχει τὰ
 βλέφαρά μου.

Μετὰ καιρὸν ἐπέραςεν ὁ διαβάτης πάλιν....
 Εξέπλυνεν ἡ θάλασσα τὸ μάρμαρον, καὶ ἄλλην
 Επιγραφὴν δὲν ἄφησε παρὰ γραμμάς εὐθείας·
 Κι' αὐτὰς σχεδὸν ἐκάλυπτον φύκη τῆς παραλίας.
 Εὰν τὰ παρεμέριζε, διέκρινε πλὴν μόλις,
 Ὅτι Σησὸς καὶ Αἰυδοὺς ἦσαν αἱ τούτων πόλεις...

Καὶ πάλιν ἔξαναπέραςε μετὰ πενήντα ἔτη.
 Δὲν ἡῦρε πλέον μάρμαρον· πλὴν θλάσματά του ἔτι
 Στὸ ὕδωρ ἐτορνεύοντο καὶ πάντοτ' ἐσμικροῦντο·
 Ἀλλ' εἰς ψυχὴν τὰ θλάσματα αὐτὰ δὲν ἐξηγοῦντο.
 Κανεῖς δὲν ἐπεσκέπτετο τὸ μέρος ἐδῶ κάτω,
 Ἐκτὸς ὁπότε σύννους τις ποτὲ ἀπεπλανᾷτο.

84 ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Ἐν ἀκανθῶδες δένδριον μέ φύλλα μαραμένα,
 Ἐξ ἐποχῆς εἰς ἐποχὴν πίπτοντα ἀπὸ ἑνα,
 Ὡς μόνον μαυσωλεῖον των τοὺς ἔκτισεν ἡ φύσις.
 Ἀπὸ πνοᾶς πληττόμενον, ἀπὸ περιδηνίσεις,
 Κ' εἰς τοῦ ἡλίου πάντοτε τὸ πῦρ, παράδομένον,
 Ὡς πάθος βαθυρρίζωτον εἰς σῆθος ξηραμένον
 Ζῇ εἰς τοῦ βράχου τὸ πλευρὸν, σκιάν πλὴν δὲν δανείζει.
 Τοῦ δρόμου δ' κονιορτὸς τὰ φύλλα του ἀσπρίζει.
 Ερπονται εἰς τὸ ἔδαφος οἱ ἐκχρεμεῖς του κλόνοι.
 Αἰγὸς ὀδόντας τὸ καθέν τῶν φύλλων σημειώνει. —
 Δύο λευκὰ ἀνθίδια τὴν ἀνοιξιν προκύπτουν.
 Εφήμερα, συμπλήττονται, μαδοῦνται, καὶ συμπίπτουν.
 Ναί, πίπτουν πρὶν σκορπίσωσιν ἀκόμη εὐωδίαν,
 Ὡς πίπτει καὶ ὁ βίος μας πρὶν θέλξη τὴν καρδίαν.
 Πτηνόν τι μελαγχολικὸν 'ς τὸν κλάδον 'ποῦ λυγίζει
 Καθίζει, κ' ἐν παθητικὸν τραγῳδίον ἀρχίζει :

Ἀχ! δὲν μέ λές, ἀνθίδιον, σὺ ἀπὸ τὸ ὅποιον
 Τύχη σκληρὰ ἐσέρησε τί ἐνωρίς τὸν βίον·
 Μᾶς περιμένει ζωὴ τις, ὅπου τὸ πᾶν θ' ἀνθήσῃ,
 Οπου δ εἷς τὸν ἄλλον μας ἐκ νέου θὰ γνωρίσῃ;;

ΤΕΛΟΣ.

καλλή ζωγραφικὰ ὑφ' ἓνα μαῦρον ῥάσον. Ἐκεῖ ἐσήμα-
ναν οἱ κώδωνες κατ' αἰτησὶν μας, συνήχθημεν εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν, καὶ μᾶς ἔψαλλε χορὸς νεάνιδων μίαν παράκλη-
σιν.... τὴν ὠραιωτέραν ἐπὶ ζωῆς μου! Ἐνῷ ἔψαλλαν τὸν
« Γλυκασμὸν τῶν ἀγγέλων » μία τῶν τοῦ χοροῦ ἐξῆλθε·
κατόπιν τῆς ἔσπευσεν ἡ ἡγουμένησσα. Μετὰ τὴν ἀπόλυ-
σιν ἠρωτήσαμεν τὸ αἶτιον, καὶ ἐμάθομεν ὅτι τῆς νεάνιδος
ἐκείνης ἔπασχε δεινῶς τὸ σῆθος ἀπὸ τὰς ἀναρίθμους μετα-
νοίας. Τοιουτοτρόπως τὰ Νένητα περικυκλοῦνται ἀπὸ
μοναξήρια, ἀντὶ τοῦ παραμικροῦ σχολείου, καὶ εἶναι αὐ-
τὰ τόσοι τάφοι μιᾶς ἀναξιοπαθούσης νεότητος.

Σελὶς 74. Ὁ δὲ Ἀδωνις ἦτον υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς
Μεθάρμης. Ὡραῖος νέος ὢν ἠγαπήθη ἀπὸ τὴν Ἀφροδί-
την τοσοῦτον, ὥς ἡκολουθεῖτο πανταχοῦ ἀπ' αὐτήν. Ὁ
ζηλότυπος Ἄρης διήγειρε, συνεργείᾳ τῆς Ἀρτέμιδος, ἄ-
γριον χοῖρον κατ' αὐτοῦ θηρεύοντος, ἀπὸ τὸν ὅποιον πλη-
γωθεὶς θανατηφόρως ἀπέθανεν. Ἐκλαυσε τότε ἡ Ἀφρο-
δίτη, ἔκλαυσε! καὶ τὸ ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ ἀπορρέῦσαν αἵ-
μα μετέβαλεν εἰς τὸ ἄνθος λεγόμενον ἀνεμώνη. (Ἴδε
Βίωνος ἐπιτάφ. εἰς Ἀδωνιν.)

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ, ΕΚ ΣΜΡΥΝΗΣ.

Α. Α. Μάκρης	Γ. Πεσεμαλζόγλου	Ι: Ζαιρκόνης
Α. Βεζάρχης.	Γ. Π. Μισθός.	Ι: Καγγελίδης
Α. Γ. Σάββας. 2	Γ. Σπορίδης.	Ι: Κονταξόπουλος
Αδελ. Βόσκοβιχ 2	Γ. Στασινόπουλος 2	Ι: Κωστής
Α. Δημητριάδης.	Γ. Χαϊκάλης	Ι: Μανιατάκης
Αθ. Λομβάρδος	Δ. Α. Παπᾶ.	Ι: Μεσθενεύς
Α. Κλοκώνης	Δ. Βαρβέρης. 5	Ι: Μ: Ισηγόνης
Αντ. Δάλλα.	Δ. Κοκκινάκης.	Ι: Πατεράκης
Αντ. Ψύχας.	Δ. Παππαδάκης	Ι: Πρωτοπαππᾶς
A.P. Mitrovich	Δ. Παρασκευαΐδης	Ι: Π: Μαρτζέλα
Ανώνυμος.	Δ. Παχάρνικος	Ι: Φ: Ποῦπος
Α. Σακελᾶριος	Δ. Σατζιλῆ	Ι: χ: Ανδρονίκου
Ασέριος Χρύνης	Ε. Κουπετζόγλους	Ι: χ: Παναγιώτου
Αχιλλ. Φορνέτης 4	Ελ. χ: Ανδρονίκου	Ιωσήφ Αρισειάδης
B. Agrati.	Εὐ. Πετροκόκινος	Ιωσήφ Μάγνης
Βασ. Σκούρτελης	Ζαχ. Λαμπίσσης	Κ: Αγαλλόπουλος
Γαληνός Κλάδος	Ζ. Δρομοκαΐτης	Κ: Γεωργιάδης
Γ. Ελευθεριάδης	Ι. Αθανασιάδης 2	Κ: Ξαφᾶς
Γεράσιμος χ. Ν. 2	Ι: Ανδρονίκου	Κοκός Τσιτσεκλῆς
Γεράσ: ί: Πάτριος	Ι. Α. Τρανός	Κ: Ράλλης
Γ. Κ. Αμηνᾶς.	Ι. Αὐτιαδάκης	Κ: Ροδῆς 2
Γ. Κ. Μανουήλ.	Ι. Βαξαλῆς	Κ: Σεβασόπουλος
Γ. Μαρινόπουλος	Ι. Γερόνυμος	Κ: Στεφανίδης 2
Γ. Μεταξᾶς.	Ι. Γεωργαλᾶς	Κυριακός Φαιδρός
Γ. Ν. Τύμβας.	Ι. Γιαγτζόγλους	Κ: Σφέντζος

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ.

91

Μαργαρ: Αλεξιάδης	Παντ: Δρομοκαΐτης	Σπ: Ν. Σαράντου 2
Μ: Γεωργιάδης	Παντ: Λοΐζου	Στέφανος Γαλάτης
Μ: Εὐμορφόπουλος	Παντ: Μασσαούτης	Stef. Dandria.
Μ. Dabour. 2	Πάρης Συνανίδης	Στέφ: Μ: Σεβασῶς
Μ. Μ.	Π: Βενάρδος 2	Στέφ: Τσερλέντης
Μ: Μασγανᾶς	Π: Γ: Λάτρης	Στέφ: Φωτιάδης
Μ: Σαββαΐδης 2	Π: Γ: Ομηρος	Σωτήρ: Γεωργαλᾶς
Ν: Αρόνης	Π: Ε: Ομηρος	Τζάνετος Αρσένης
Ν: Βαρυπάτης	Περικλῆς Βοῦρος 2	F. Dandria.
Ν: Γ: Πρώιος	Π: Καλόβουλος	Φ: Ομηρος
Ν: Θαλασσινός	Π: Μ: Κλάδος	Φ: Περδικίδης
Ν: Πετρόχειλος	Π: Μπουρελάκης	Φ: Περογλίδης
Ν Π Πετροκόκκινος	Π: Περικλῆς	Φ ρ: Πετροκόκκινος
Ν: Σταμένης	Π: Πυλαρινός 2	Χαρ: Στεφόπουλος
Ν: γ: Κωσῆ	Π: Ρόμας	Χρυσόσομος Γεωρ- γιάδης.
Ν: Ψαρᾶς	Ρῆγας π: Αντωνίου	
Ξενοφών Ζωγράφος	Σακ: Ιω: Συμεῶνος	
Οὐαλ: Καλλιγέρης	Σίμων Γλόγοβατζ	
Παν. Δημητριάδης	Σπυρίδ: Αὐλονίτης	

ΕΚ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ.

Αναγνώστης Δημητριάδης 1	Ιω: Εὐσταθόπουλος	3
Βασίλειος Αθανασίου 1	Ιω: Σταματόπουλος	1
Γεώργιος Διαμαντόγλους 1	Κωσταντῆς Κανέλου	1
Θεόδ. Παναγιωτόπουλος 1	Κωσῆς Μουμτζῆς	1
Θεόδωρος Τζάκονας. 1	Μιχαήλ Μπακιρτζόγλους	1

Σ. Ἀντωνιάδης.	1	Σ. Πήλικας.	1
Σ. Α. Σῦμος.	1	Σ. Σπηλιωτάκης.	1
Σ. Βάρβογλους.	2	Σ. Σῦμος.	1
Σ. Εὐκλείδης.	1	Στ. Δάρβρος.	1
Σ. Ζ. Χαρμόλαος.	1	Σ. Χόρτης.	1
Σ. Ι. Ῥάλλης.	1	Φ. Κ. Μαῦρος.	1

ΕΚ ΚΥΠΡΟΥ.

Γ. Δ. Σιβιτανίδης	1	Εὐαγγέλης Γ. Πατρώνης	1
Γ. Κυλβελίδης	1	Ν. Σιβιτανίδης	1
Δημήτριος Πιερίδης	1	Παῦλος Βαλσαμάκης	1

ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Γ. Ν. Οἰκονομίδης	1	Ιωάννης Σ. Καλογερόπουλος	1
D. F. Dehèque.	1	Νικόλαος Ι. Σαρίπογλου.	1

ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Α. Γ. Ανχέριος	1	Ανας. Κ. Συναπαῖος.	
Ἀδελφοὶ Ποτοῦ.		Αντ. Σακκελάριος Κρής.	
A. Dohre.		Β. Γεωργαλᾶς	
Αθ. Ζ. Σημηριώτης.		Β. Πυλάδης	2
Αθ. Ιωαννίδης.		Γ. Αζδέρης	
Α. Ιωαννίδης Κύχνος.		Γ. Βασιλειάδης	
Ἀλέξανδρος Καραθεοδωρῆ.		Γ. Θεοδοσίου	
Ἀλέξανδρος Λ. Νεοχωρίτης.		Γ. Λ. Βαρὺς	
Α. Μαυρομάτης.		Γ. Λ. Πόπουβιτζ	

Γ. Νικολάου.
 Γ. Π. Μαντόλας
 Γρηγόριος Γεωργιάδης
 Γ. Φωτίου γραμ. τῆς Ελ: πρ:
 Γ. χ: Κυριακοῦ Χαλδαῖος
 Δ: Αργέντης
 Δ: Ηλιάδης
 Δ: Θ: Τσοκας
 Δ: Ί:
 Δ: Κωνσταντίνου
 Δ: Λάκων
 Δ: Λαπαρδὸς
 Δ: Νικολαΐδης
 Δ: Σαβδόπουλος
 Δ: Στημ....
 Δ: Χρησόπουλος.
 Ελέγκω Λεομβάρδου
 Ελευθέριος Εὐκρατιάδης
 Ζαννῆς Πετροκόκκινος
 Ηλίας Ναϊδένοβιτς
 Η: Τανταλίδης
 Θ: Αριστοκλῆς.
 Ι: Αγαλλίδης.
 Ι: Α: Παπῶφ
 Ι: Βαντινὰς
 Ι: Δάρας

Ι: Δ: Παρασκευᾶς.
 Ι: Ζαρ...
 Ι: Μπαλλῆ
 Ι: Ν: Στεφανάκης
 Ι: Ξανθάκης
 Ιορδάνης χ: Γεωργίου
 Ι: Παπᾶ Χρυσόπουλος
 Ι: Φ: Πάτροκλος
 2 Κ. Η. Λυκουρέζος.
 Κ. Ιωαννίδης.
 Κ. Καμπούρογλους.
 Κ. Μπάρμπης.
 2 Κ. Μ. Προσκυνητίδης
 Κ. Πετροκόκκινος
 Κ. χ. Γεωργίου
 Λουκᾶς Δ. Βενέρης
 Μ. Αλατόπουλος
 Μανουήλ Σκαράμαγκᾶς
 Μαν. Φορτουνᾶς Μιτυληναῖος
 Μιχαήλ Τριανταφύλλου
 3 Ν. Ε. Βαμβολάρης
 Ν. Γ. Παππαδάκης
 Ν. Μανιαδάκης
 Ν. Μπαλλῆς
 Ν. Σχαλιέρης
 Ν. Σταυράκης

Ν. Χρυσόπουλος
Π. Γεωργιάδης
Πέτρος Ιωάννου
Π. Λαδόπουλος
Πολυχρόνης Κ. Κατζίκας
Πρόδρομος χ. Χρήσου

3

Σ. Βλασιάδης Κῖος 2
Σ. Ζαφειρόπουλος
Σ. Ιωαννίδης Β.
Σμαράγδα Καραθεοδωρῇ
Στέφανος Φαραγκος. 2

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

- Σελίς 3. Ἡ Ἑκάτη ἐλογίζετο θεότης καταχθόνιος τριφυ-
 ῆς· εἰς μὲν τὸν οὐρανὸν παρισάνουσα τὴν Σελήνην, ἐπὶ
 γῆς τὴν Ἀρτεμιν καὶ ἐν τῷ ἄδῃ τὴν Περσεφόνην. Ἡ
 Ἀρτεμις ἦτο θεὰ ἐκδικητικὴ καὶ ἀνεύσπλαγχνος, ἡ δὲ
 Σελήνη θεὰ γαλήνιος, ἔργον τῆς ὁποίας ἦτο νὰ περιέρ-
 χηται τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ φωτίζῃ τὴν νύκτα. Ἰδοῦσα δὲ
 ποτε τὸν βοσκὸν Ἐνδυμίωνα κοιμώμενον εἰς τὸ Λάτμον,
 ὄρος τῆς Καρίας, ἐτρώθη ἀπὸ ἔρωτα δι' αὐτὸν, καὶ πᾶ-
 σαν νύκτα καταβαίνουσα ἀπελάμβανε τὰ κάλλη του.
4. Ὁ Ἀθάμας ἦτο βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας· λαβὼν δὲ
 εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην, ἐγέννησε τὸν Φρίξον καὶ τὴν
 Εὐλῆν ἐξ αὐτῆς. Ὁ Φρίξος διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ Ἰνοῦς πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ μέλλων νὰ θυσια-
 σθῇ ὑπ' αὐτοῦ, διὰ συμβουλῆς τῆς μητρὸς του Νεφέλης
 ἔφυγεν ἐκ τῆς Βοιωτίας, καὶ ἡ ἀδελφὴ τὸν ἠκολούθησεν.
 Ἐνῷ δὲ διέπλεον τὴν θάλασσαν ἐπὶ χρυσομάλλου κριοῦ,
 τὸν ὁποῖον τοὺς ἐδώρησεν ὁ Ἑρμῆς, ἡ Εὐλὴ ἐγλίστρησε,
 καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη εἰς τὸν πορθμὸν,
 τὸν ἐπικληθέντα Ἑλλήσ-ποντον ἀπ' αὐτῆς. Ὁ Ἑλλήσ-
 ποντος εἶναι τὰ Δαρδανέλλια.

Σελ. 26. Ο Ἀνακρέων ἡτολυρικὸς ποιητὴς, εἰς τὰ ἄσματα τοῦ ὁποίου εἶναι ζωγραφισμένη ἡ εὐθυμία καὶ ἡδυπάθεια.

36. Ἰάρδανος, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. Αὕτῃ ἡτο γυνὴ τοῦ Τμώλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσε μόνη. Πρὸς ταύτην ἔλθων ὁ Ἡρακλῆς Αλκείδης μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου, ἐπωλήθη ὡς δοῦλος, καὶ διέμεινεν ὑπηρετῶν αὐτὴν χρόνον ἱκανὸν ἐνδεδυμένος γυναικεῖα, καὶ ἐκτελῶν θηλείας ἐργασίας.

44. Τὰ Μασιχοχώρια κεῖνται εἰς τὸ Νότιον τῆς Νήσου Χίου. Εἶναι τερπνὰ χωρίδια, τὸν ἀριθμὸν περίπου εἴκοσι· καλοῦνται δὲ οὕτω διότι ἐδῶ μόνον φύει τὸ δένδριδιον τῆς ῥητινώδους οὐσίας Μασίχης ὀνομαζομένης. Ὅσον τραχεῖα καὶ ἀγρία εἶναι ἡ Χίος πρὸς τὰ βόρειά της, τόσον γλυκεῖα καὶ ἡμερος πρὸς τὰ νότια, καὶ, τὸ περίεργον, κατὰ τὸ μέρος εἶναι καὶ οἱ ἄνθρωποι.

45. Ἴσως ὁ παράγραφός μου αὐτὸς ἀποδοκιμασθῇ ἀπὸ τινος ὡς ἀκατάλληλος παρεμβολή· δικαιοῖνομαι ὅμως ὅταν ἀποκριθῶ ὅτι ἐκεῖθεν καὶ κάτω συνέγραψα μετὰ τὴν τοῦ σροφῆν μου ἀπὸ τὴν περιήγησιν εἰς Χίον, τὸν ἴδιον ἐπιτὸν Αὐγουςον. Ὡς τόσον ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὑπάρχουσιν ἀρχετὰ μοναστήρια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ἀλλὰ περίξ τοῦ μασιχοχωρίου Νένητα ὑπάρχου ντρία γυναικῶν, εἰς τὸ ἐν τῶν ὁποίων διευθύνθην μέ τινα ὁ συνοδοιπόρους μου. Μία συμπάθεια δυσεξήγητος, δεσποζομένη ὅμως ἀπὸ θρησκευτικόν τι αἶσθημα, κυριεύει τὸν ἄνθρωπον, θεωροῦντα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023350

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ